

ลำดับที่ 149

ลำนางจอมนาง

โดย นายน้า

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2558

ราคา 450 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1945-8

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวัญธรรมา อรชนก ขาวอุบล

พิสูจน์อักษร : วีรยา กิจสมุทร สุวิชา สุชีวงศ์ วิไลวรรณ โยติ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพภูมิศาสตร์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภาภรณ์ โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : ธิญานันท์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศร์ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ชนกร กองเพ็ง

สภาพภูมิศาสตร์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพภูมิศาสตร์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากอินรีด
www.greenread.com

หนึ่ง

หญิงสาวนักเดินทางข้ามเวลา

เสี่ยงกับของกิเลสที่มั่วกระหนาบพื้นดังสนั่น เมื่อผ้าผีเห่าตีหลายตัววิ่งผ่านมาด้วยความเร็ว ผู้ที่ขี่ม้าตัวที่อยู่ตรงกลาง และถูกปกป้องอารักขาอย่างแข็งขันคือ จ้าวเหียนเว่ย องค์รัชทายาทแคว้นจ้าว พวกเขาโดนโจมตีโดยกลุ่มคนที่ยังไม่ทราบฝ่าย ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยเหล่าราชวงศ์จึงอารักขาให้จ้าวเหียนเว่ยกลับเข้าไปยังป้อมเจิ้งจินทั้งที่ขบวนม้าเพิ่งจะออกมาได้ไม่นาน

ป้อมเจิ้งจินคือที่พำนักของแม่ทัพใหญ่รักษาชายแดน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแคว้นจ้าวและแคว้นหนาน ทั้งสองแคว้นเพิ่งจะเสร็จสิ้นสงครามไปได้ไม่นาน สถานการณ์จึงยังตึงเครียดอยู่บ้าง

การทำสงครามระหว่างดินแดนจบลงด้วยการขอสงบศึกจากแคว้นหนาน โดยแคว้นหนานที่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ยินยอมที่จะส่งเครื่องบรรณาการมาให้แคว้นจ้าวทุกปี แต่เพราะเป็นฝ่ายทำลายข้อตกลงระหว่างแคว้นด้วยการรุกรานแคว้นจ้าวก่อน แคว้นหนานจึงต้องส่งบรรณาการมากขึ้นถึงสองเท่าจากเดิม

แม้ว่าสงครามระหว่างแคว้นจะสงบไปแล้ว ทว่าองค์ชายสามจ้าวเหียนเจีย แม่ทัพใหญ่รักษาดินแดนยังคงร้องรื้อเพื่อให้ทุกอย่างเรียบร้อย ด้วยเพราะเขาไม่ยอมกลับเข้าวังหลวงเสียที จึงเป็นสาเหตุที่จ้าวเหียนเว่ยอดกังวลขึ้นมาไม่ได้ เขาเกรงว่าจ้าวเหียนเจียผู้เป็นอนุชาจะได้รับบาดเจ็บดังคำรำลือ การมาของ

จ้าวเหียนเว่ยครั้งนี้เป็นความลับสุดยอด ดังนั้นการที่ข่าวรั่วไหลจนถึงขั้นมีการลอบโจมตีขึ้น ก็เป็นไปได้แน่นอนว่ามีคนในรู้เห็นเรื่องการลอบปลงพระชนม์ แม้ว่าจางอวี้หัวหน้าราชองครักษ์ของจ้าวเหียนเว่ยจะตามอารักขาอย่างใกล้ชิด ทว่าเมื่อฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากว่า ไม่ว่าเขาจะคุ้มกันแน่นหนาสักเพียงใดก็ยังคงเปลืองพลัง

“องค์รัชทายาท” เสียงของบุรุษผู้ที่ควมมาใกล้เข้ามา ทำให้จ้าวเหียนเว่ยยิ้มออกมาอย่างยินดี

“น้องสาม”

“จางอวี้พาองค์รัชทายาทกลับเข้าไปในป้อม เราจะถ่วงเวลาเอาไว้ก่อน” จ้าวเหียนเว่ยเอ่ยเสียงทรงอำนาจ

“องค์รัชทายาท ขอพระองค์ทรงเร่งเดินทางเข้าไปในป้อมก่อนเกิดพะยะคะ เพื่อความปลอดภัยของพระองค์” จางอวี้รีบเอ่ยขึ้น

“เชิญเสด็จก่อนพะยะคะหม่อมฉันจะตามเอาไว้อีกก่อน ไม่มีเวลาแล้ว” จ้าวเหียนเว่ยตะโกนแข่งกับเสียงคมดาบ เมื่อมีมือสังหารเข้ามาใกล้เขา อุ้งสงซึ่งเป็นทั้งรองแม่ทัพและองครักษ์ของจ้าวเหียนเว่ย ก็รีบฟาดคมดาบเข้าไปสกัดไว้

จางอวี้กับทหารองครักษ์ส่วนหนึ่งต่างคุ้มกันจ้าวเหียนเว่ยเข้าไปในป้อมได้สำเร็จในที่สุด ส่วนจ้าวเหียนเว่ยกับอุ้งสงพร้อมกับองครักษ์บางส่วน ยังคงช่วยกันรับมือกับกลุ่มมือสังหารที่ดูเหมือนฝีมือแต่ละคนจะไม่ธรรมดา เมื่อเห็นต่างฝ่ายต่างก็สู้กันแบบไม่มีที่สิ้นสุด เหล่ามือสังหารจึงได้ล่าถอยไป ทว่ากลิ่นอายแห่งการต่อสู้ที่ยังคงล้อมรอบอยู่นอกของป้อมจึงจินทำให้เหล่านายทหารประจำการต่างก็ตื่นตัวในการเฝ้ายามและถวายเป็นอารักขา

“น้องสามที่ต้องขอโทษเจ้าด้วย การมาครั้งนี้ของพี่ไม่นึกว่าจะมีผู้อื่นล่วงรู้” จ้าวเหียนเว่ยขมวดคิ้วด้วยความกังวล

“อย่าทรงตรัสเช่นนั้นเลยหม่อมฉันมิกล้ารับคำขอโทษจากพระองค์ การที่ขบวนเสด็จโดนโจมตีวันนี้มันทำให้เรารู้ว่าในวังหลวงอาจจะมีเกลื่อนเป็นหนอน เพราะการเสด็จครั้งนี้เสด็จเป็นการส่วนพระองค์มีไม่กี่คนที่ทราบข่าว เราจำเป็นต้องหาต้นตอก่อน”

“เจ้าพุดกัญ”

“ปัญหาตอนนี้คือเราต้องรีบนำเสด็จองค์รัชทายาทกลับวังหลวง ก่อนที่จะมีคนล่วงรู้ไปมากกว่านี้ว่าทรงมิได้อยู่ในวังหลวงพะยะค่ะ” จางอวี่เองก็อดกังวลไม่ได้

“จางอวี่พุดกัญ เราต้องหาทางให้พระองค์กลับวังหลวงโดยเร็วที่สุด หม่อมฉันคิดว่าหม่อมฉันมีวิธี” จ้าวเหียนเจ็ยเอ่ยแล้วมองไปที่อู๋อิงสง

“คิดว่าได้เวลาที่หม่อมฉันจะกลับวังหลวงซะที อิงสงตามรองแม่ทัพจางมา”

“ขอรับท่านแม่ทัพ” อู๋อิงสงเดินออกไป

“พี่ได้ยินไม่ผิดกระมัง”

“ไม่พะยะค่ะ หม่อมฉันจะกลับเข้าวังหลวง”

“ดีจริง ฝ่าบาทกับไทเฮาคงจะพอพระทัยยิ่ง พี่มาไม่เสียเปล่าจริงๆ” จ้าวเหียนเว่ยเอ่ยด้วยความยินดี

แผนการของจ้าวเหียนเจ็ยคือการทอนกำลังของฝ่ายตรงข้ามและหลอกให้อีกฝ่ายสับสน นั่นคือการปลอมตัวปิดหน้าและแบ่งเป็นสามกลุ่มออกจากป้อมเจิ้งจิน ให้แต่ละกลุ่มแต่งกายเหมือนกันออกจากป้อม โดยมีจางซานจิ๋วรองแม่ทัพรักษาแผ่นดินจะรับหน้าที่เป็นผู้ดูแลป้อมเจิ้งจินแทนในช่วงที่จ้าวเหียนเจ็ยกลับเข้าเมืองหลวง จ้าวเหียนเจ็ยและอู๋อิงสงพร้อมกับราชองครักษ์อีกสองคนอ้อมไปทางเหนือ ส่วนทางด้านของจ้าวเหียนเว่ยกับจางอวี่และเหล่าราชองครักษ์อีกสองคนจะฝ่าออกไปตรงกลาง ลือเจียนหาว ราชองครักษ์นางผู้เต็มไปด้วยปริศนาของจ้าวเหียนเจ็ยพร้อมกับนายทหารอีกสี่นาย จะปลอมตัวก่อนมุ่งหน้าไปด้านทิศใต้

เมื่อทั้งสามกลุ่มออกมาจากป้อมพร้อมกัน ก็เป็นไปดังคาด เกิดการสับสนในกลุ่มมือสังหารจึงต่างก็แยกกันออกไปเพื่อไล่ล่า ดังนั้นจึงลดจำนวนคนลงไปมากและง่ายต่อการรับมือ เพราะว่าการกลุ่มมือสังหารไม่รู้ว่ากลุ่มใดคือกลุ่มขององค์รัชทายาท

ม้าของจ้าวเหียนเจ็ยวิ่งควบคู่กับม้าของอู๋อิงสง ด้านหลังยังมีม้าของราชองครักษ์อีกสองนายที่ทำหน้าที่คุ้มกัน

“พวกเจ้าแยกไปทางซ้ายไปเจอกันที่หมู่บ้านข้างหน้า” อู๋อิงสงตะโกนสั่งราชองครักษ์ทั้งสองคนแยกออกไปทันทีที่ได้รับคำสั่งนั้น พวกเขาแยกตัวไปอีกด้าน

เพื่อเพิ่มความลับสน

“อิงสงเราต้องล่อให้มันไปยังสะพานเชือกข้ามแม่น้ำ ด้านหลังป่าสน” เมื่อจ้าวเหียนเจี๋ยพูดจบก็มีลูกดอกพุ่งมา แต่เขาไหวตัวทันรีบเอียงตัวหลบ

“ท่านแม่ทัพพวกมันมีธนูและลูกดอก”

“ด้านหน้าเป็นป่าสนเราจะได้เปรียบ แต่เราต้องข้ามแม่น้ำให้ได้ก่อน ไปเร็ว”

ทั้งสองเร่งม้าเข้าไปในป่าสนหนาทึบ เพื่อให้เป็นอุปสรรคต่อกลุ่มมือสังหารในการยิงธนูและลูกดอก เมื่อใกล้จะถึงสะพานทั้งสองลงสลับเพื่อให้ม้าวิ่งเร็วขึ้นอีก เพราะชอบสะพานเป็นที่โล่งง่ายต่อการถูกโจมตี อู่อิงสงชะลอม้าเพื่อให้จ้าวเหียนเจี๋ยข้ามไปก่อน ตัวเขาก็คอยระวังหลังให้ ทว่าเมื่อถึงกึ่งกลางของสะพานลูกดอกกลับพุ่งมาจากด้านข้างทั้งสองฝั่ง ลูกดอกพวกนั้นมีเป้าหมายคือจ้าวเหียนเจี๋ย ขณะที่เขากำลังจะพุ่งเข้าไปปกป้องจ้าวเหียนเจี๋ยลูกดอกอีกสามดอกพุ่งมายังตัวเขา

“ท่านแม่ทัพ” อู่อิงสงร้องเตือนและดีดตัวขึ้นด้วยวิชาตัวเบา เขาพุ่งตัวไปจากม้าเพื่อบังลูกดอกให้ผู้เป็นนาย ทว่าตัวเขากลับโดนลูกดอกเสียดก่อนทำให้สูญเสียทิศทางการควบคุม

ในขณะที่ลูกดอกพุ่งเข้าไปใกล้หน้าอกของจ้าวเหียนเจี๋ย แสงสีเขียวลักษณะคล้ายดั่งเกราะวงกลมก็สะท้อนออกมาจากกำไลหยกสีเขียวของเขา กำไลหยกนี้เจี๋ยอยู่เจินอดีตของเขามารดาของเขามอบให้ก่อนที่นางจะสิ้นใจ แสงเจิดจ้าสีเขียวเข้าครอบคลุมร่างของจ้าวเหียนเจี๋ยเอาไว้ ทำให้ลูกดอกที่พุ่งเข้ามากระเด็นไปคนละทิศละทาง ทันใดนั้นตรงกลางของแสงลึกลับกลับปรากฏร่างหญิงสาวที่แต่งกายประหลาดนางหนึ่งขึ้น นางค่อยๆ ร่วงลงบนटकของจ้าวเหียนเจี๋ย เขาจับร่างนั้นไว้ทั้งที่ยังอยู่บนหลังม้า ความร้อนที่ยังคงแผ่ซ่านออกมาจากกำไลทำให้จ้าวเหียนเจี๋ยก้มลงไปมอง เขาขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าที่ข้อมือของหญิงสาวก็ปรากฏกำไลอีกอันที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกำไลที่เขา

ร่างของทั้งคู่ร่วงลงมาจากหลังม้า ด้วยเพราะม้าเกิดตกใจกับสิ่งที่ปรากฏ มันยกขาหน้าทั้งสองขึ้นพร้อมกับดีดตัวไปมา อู่อิงสงเองก็ร่วงลงไปบนพื้น เขาไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองหลังจากที่ได้เห็น หญิงสาวแปลกหน้ากะพริบตาปริบๆ ให้จ้าวเหียนเจี๋ย นางมองเขาค่อยๆ ยังคงไม่เข้าใจถึงสถานการณ์ตื้นๆ ทั้งคู่ต่างคน

ต่างก็มองหน้ากันและกัน

“อีกแล้วหรอเนี่ย” หญิงสาวเอ่ยขึ้นเมื่อตระหนักถึงสิ่งที่อยู่รอบตัว ผมยาวสลวยสีดำขลับที่มวยเอาไว้บนศีรษะเริ่มหลุดลุ่ยจรุงรัง ทว่ามันก็มิอาจซ่อนใบหน้าอันหวานล่ำนั้นเอาไว้ได้ จ้าวเหียนเจี๋ยถึงกับตะลึงไปชั่วขณะ ใบหน้าของหญิงสาวอยู่ใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจอุ่นๆ เขาสูดลมหายใจเข้า เมื่อเห็นใบหน้าหวานล่ำนั้นเต็มตา เขามองร่างแบบบางนุ่มนวลแนบสนิทไปกับร่างสูงใหญ่ของตนแล้วใจเต้นแรง เขาสาบานได้เลยว่าเขาได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ออกมาจากตัวหญิงสาวด้วย

เสียงลูกดอกปักลงบนพื้นสะพานใกล้ๆ ดังขึ้นขัดจังหวะการพบกันของทั้งสอง อุ้งสงฆ์ได้รับบาดเจ็บลุกขึ้นทันใด เขารีบเข้ามาระวังภัยให้เมื่อเห็นว่าผู้เป็นนายนั้นพยายามช่วยหญิงสาวปริศนาให้ยืนขึ้น เขารีบจับบังเหียนม้าเอาไว้ทั้งสองตัว ทว่าม้าทั้งสองตัวยังคงตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันสะบัดตัวอย่างแรงจนชนเข้ากับแผ่นหลังของจ้าวเหียนเจี๋ยที่ยืนอยู่ขอบสะพาน จังหวะนั้นเองที่ลูกดอกอีกชุดพุ่งเข้ามายังทั้งสาม จ้าวเหียนเจี๋ยรวบรวมร่างบางหลบไปอีกด้าน แต่ม้าของเขาสองกลับกระแทกทั้งคู่อีกครั้งทำให้ลูกดอกปักเข้ากลางหลังของเขาอย่างจัง เขาสูญเสียการควบคุม และหญิงสาวเองก็ไม่สามารถรับน้ำหนักคนตัวโตเอาไว้ได้ทั้งคู่พลัดตกลงมาจากขอบสะพานร่วงลงสู่แม่น้ำที่เขียวกรากเบื้องล่าง

“ท่านแม่ทัพ ไม่” เสียงอุ้งสงฆ์ร้องตะโกนเป็นเสียงสุดท้ายที่ทั้งสองได้ยิน ก่อนทุกอย่างจะดับมืดลง

วันวิสาขบูชาขยับตัวเล็กน้อยอย่างอึดอัด กระทั่งเธอลืมตาขึ้นจึงได้รู้ว่าโดน คนที่เพิ่งจะเจอกันเมื่อครู่นอนหลับอยู่ริมแม่น้ำ สติสัมปชัญญะของเธอเลื่อนราวเต็มทน อาจเพราะเขาตัวหนักทำให้เธอหายใจไม่สะดวก แต่ไม่นานกลับรับรู้ได้ว่า มีกลุ่มคนเข้ามาช่วยเธอยกตัวเธอออก

“แม่นางเจ้าเป็นอะไรมากหรือเปล่า” เสียงเรียกทำให้เธอได้สติ

“ชายคนนี้ได้บาดเจ็บนี่”

“ซีฟจอร์อ่อนจนแทบไม่เดินแล้ว ลมหายใจของเขาก็แผ่วเบาเหลือเกิน เขา คือสามีของเจ้ากระมัง” คนเอ่ยยกข้อมือของเขาขึ้นและมองมาที่ข้อมือเธอเช่นกัน

“ของหมั้นของพวกเขาละมั้ง”

“หมายถึงกำไลนั้นกระมัง” วันวิสาข์มองดูกำไลที่ข้อมือของเขาแล้วแทบลืมหายใจ มันเหมือนกันจนแทบจะแยกไม่ออกหากมองแบบผิวเผินๆ

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง” วันวิสาข์เอ่ยถาม ทั้งยังพยายามตะเกียกตะกายเข้ามาหาเขา เพื่อตรวจสอบว่าเขายังหายใจอยู่หรือไม่ ตอนนั้นเธอรู้แล้วว่าทำไมเธอกับเขาเกือบตายทั้งคู่ เพราะบนหลังของเธอยังคงมีเป็ดนามไบโตนั่นเอง แต่พอถอดเป็ดวางลงเธอก็ต้องคิดใหม่ เมื่อมองเห็นลูกดอกสามดอกปักติดอยู่ที่เป็ด ในสติอันเลื่อนราง เธอเห็นภาพของเขาค้นพยายามพยุงตัวเธอให้ลอยขึ้นเหนือน้ำ จนตัวเขาเองเกือบจะจมหายไปหลายครั้ง เพราะแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวนั้น และน้ำหนักเป็ดเองถ่วงตัวเธอ และเขาให้จมลง วันวิสาข์จับชีพจรของเขาแล้วตกใจ เขาหยุดหายใจไปแล้วแต่ชีพจรวงยังเต้นอยู่แต่อ่อนมาก

“พวกท่านถอยออกไปสักนิดเขาจะได้มีอากาศหายใจ”

“แต่นั้นเขาไม่หายใจแล้วนี่”

“ไม่หอรอก” วันวิสาข์จับใบหน้าเขาแหงนเงยขึ้น แล้วก็ลงพุงเพื่อให้แน่ใจว่าเขาไม่หายใจจริง และใช้ฝ่ามือทั้งสองประสานกันกดลงไปบนหน้าอกเขาเป็นจังหวะ

“หายใจ หายใจ ท่านต้องหายใจ หายใจสิ” เธอก็ลงเอาหูแนบหน้าอกเขาอีกครั้ง ทว่าไม่มีเสียงตอบรับใดๆ กลุ่มคนที่เข้ามาดูเหตุการณ์เริ่มส่งเสียงเห็นใจเธอกันทั้งนั้น ตอนนั้นเองที่เธอก็ลงเฝ้าลมลงไปแบบปากต่อปาก ก็มีเสียงอึ้งคะนองอย่างไม่เข้าใจจากคนรอบข้าง และมีเสียงหนึ่งเอ่ยออกมาอย่างเห็นอกเห็นใจว่า

“แม่นางเจ้าก็ตัดดอกตัดใจเถอะนะ เขาตายไปแล้วแต่เจ้ายังต้องอยู่ต่อ”

“นั่นสิ อย่าทำแบบนี้เลย ดูจากบาดแผลและที่เขานอนทับเจ้าเมื่อครู่เขาพยายามปกป้องเจ้า เจ้าก็อย่าทำให้เขาเสียแรงเปล่าเลย”

หลายคนยังคงปลอบ ทว่าวันวิสาข์ยังคงทำแบบเดิมสลับกันไปมา กระทั่งคนที่นอนนิ่งเมื่อครู่ล้าล้าออกมาในที่สุด เขาไอออกมาถี่ๆ ทำเอาหลายคนถึงกับตกใจกลัวเพราะมันเหมือนกับว่าเขาตายแล้วฟื้น

“ท่านรู้สึกอย่างไรบ้าง” วันวิสาข์ยิ้มให้เขาเมื่อเขาหันหน้ามามอง

“เป็นไปได้อย่างไร เมื่อครู่เขาไม่หายใจแล้วนี่”

“นั่นสิ ข้าเอนิ้วจ๋อดูแล้วเขาไม่หายใจจริงๆ นะ”

“หรือที่หนังหนูนี้ทำเมื่อครุ่นางแบ่งลมหายใจของนางให้เขา”

“จริงหรือ นางคงจะรักสามีนางมากนะ”

“นั่นสินะ ดูเหมือนเขาก็ปกป้องนางนี่ โถ พวกเจ้าช่างมั่นคงต่อกันและกันเหลือเกินนะ”

“ว่าแต่นางทำได้ยังไงกัน”

“นั่นสิ” เสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา ไม่ได้เข้าไปในสมองของวันวิสาข์เลย ตอนที่เธอคิดที่จะช่วยคนเจ็บเพียงอย่างเดียว หญิงสาวเพิ่งจะรู้ว่าขบวนพ่อค้ากลุ่มนี้กำลังจะเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดเพื่อเริ่มต้นค้าขาย หลังจากที่สงครามเพิ่งจะสงบ พวกเขาบังเอิญเข้ามาเห็นเหตุการณ์และช่วยทั้งคู่นี้ไว้

วันวิสาข์มีหลายคนคอยช่วยเหลือตอนที่เธอทำการรักษา ทุกคนต่างก็พากันอึ้งเมื่อเห็นวิธีการรักษาแบบใช้มีดผ่าเอาลูกดอกออกและเย็บผิวหนังเข้าด้วยกัน พวกเขาพูดไปต่างๆ นานา กลางดึกขณะที่วันวิสาข์กำลังพิจารณากำไลของเธอ และคนที่นอนเจ็บอยู่นั้นเสียงโหวกเหวกก็ดังขึ้นในกระโถม

“แม่นางเจ้าช่วยลูกของข้าด้วย ข้าเห็นเจ้าช่วยสามีเจ้านี้ ได้โปรดช่วยข้าด้วย” หัวหน้าขบวนพ่อค้าเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าวันวิสาข์

“ท่านลุกเกิดอะไรขึ้น”

“ลูกข้า ลูกข้า”

“เขาเป็นอะไร เขาอยู่ไหน” วันวิสาข์ถูกลากออกมา และเห็นเด็กคนหนึ่งนอนชักน้ำลายฟูมปากอยู่จึงรีบวิ่งเข้าไปดู

“พวกท่านถอยออกไปอย่าเข้ามาดู ฮูหยินท่านปล่อยเขาก่อน ท่านทำให้เขาหายใจไม่ออก”

“ช่วยลูกข้าด้วย ช่วยเขาด้วย”

“เขาเป็นมานานเท่าไรแล้ว”

“ข้าเดินเข้ามาก็เห็นเขาเป็นแบบนี้แล้ว” ฮูหยินหัวหน้าพ่อค้าร้องไห้และเล่า

“จับเขานอนตะแคง คนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปให้หมดเขาจะได้หายใจได้สะดวก” วันวิสาข์จับเด็กนอนราบก่อน จากนั้นตะแคงตัวเด็กไปด้านหลังเพื่อไม่ให้

ลื่นและน้ำลายไปอุดทางเดินหายใจ และเพื่อช่วยให้หายใจสะดวกขึ้น หญิงสาวช่วยเช็ดน้ำลายของเขาออกโดยไม่รังเกียจ เมื่อเห็นเขาเริ่มสงบลงก็วิ่งกลับไปเอาเบื่อก่อนจะรีบวิ่งกลับมา เธอล้วงเอาซองเข็มออกมาและเริ่มต้นฝังเข็ม วันวิสาข์ยังคงนอนตามจุดชีพจรต่างๆ หลังจากการฝังเข็มเพื่อให้เขาหายใจได้สะดวกและเป็นการช่วยกระตุ้นชีพจรด้วย

“เขาไม่เป็นอะไรแล้ว แค่มลชักเกิดจากการที่เขาเหนื่อยจากการเดินทางนะ เขามีอาการนอนไม่หลับและปวดหัวบ่อยๆ ก่อนหน้านั้นใช่หรือไม่”

“ใช่แล้วแม่นางเจ้ารู้ได้อย่างไร”

“ต่อไปหากอาการนี้อันตรายหรือว่าคิดมากอาการก็อาจจะกำเริบ ท่านจะต้องดูแลเขาอย่างใกล้ชิด หากว่าอาการกำเริบ ท่านต้องตั้งสติจับเขานอนตะแคงเขาจะได้ไม่ก่ดลื่นตัวเอง ที่สำคัญห้ามนำสิ่งของใส่ปากเขา หรือว่าพยายามกัดปากเขาเด็ดขาด เพราะจะทำให้เขาสำลักและทางเดินหายใจถูกปิดกั้น แล้วก็อย่าให้เขาดื่มน้ำหรือยาจนกระทั่งเขาหยุดชักและรู้สึกตัว หากเขามีอาการเกร็งกระตุกอย่าไปยึดไว้ เพราะการไปยึดหรือว่ารัดอาจทำให้กล้ามเนื้อฉีกหรือกระดูกหักได้” วันวิสาข์อธิบายยาวๆ โรคลมชักของเด็กไม่ใช่อะไรที่จะรักษาได้ที่นี้ ทำได้เพียงป้องกันเวลากำเริบเท่านั้น

“ขอบคุณแม่นางขอบคุณท่านมาก” หัวหน้าที่พ่อค้าขอบอกขอบใจและมอบอาหารที่พวกเขานำมาด้วยให้เธอ รวมไปถึงสินน้ำใจเล็กน้อยที่เธอปฏิเสธไปแล้ว ทว่าเขาก็ยังยัดใส่เป้ของเธออยู่ดี วันวิสาข์กลับมาয়คนเจ็บที่เป็นสามีจำเริญของเธอตอนนี้อย่างโล่งอก

วันนี้ข้างเป็นวันที่หนักหนาสาหัสของเธอจริงๆ เรื่องแรกคือการกลับมาয়แคว้นจ้าวแบบไม่ทันตั้งตัว แล้วยังเรื่องที่มาเจอคนแปลกหน้าที่ถูกไล่ล่า ก่อนจะถูกลงมาจากสะพานแล้วยังมาเจอคนไข้ที่เธอรักษาในรูปแบบเต็มที่ไม่ได้ เพราะกลัวคนที่นั่นคิดว่าเธอเป็นบ้า วันวิสาข์ได้แต่จมอยู่กับภวังค์ของตัวเอง เรื่องราวในอดีตมากมายก่อนที่จะมาถึงที่นี่

หลายปีก่อนหน้านี้...

“หลานรู้มั้ยอะไรคือนักเดินทางข้ามเวลา” รินรดา ยายทวดของวันวิสาข์

เอ่ยมถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

‘นักเดินทางข้ามเวลาหรือคะ’ วันวิสาขีในวัยสิบสี่ปีเอ่ยมถามพร้อมด้วยสีหน้าสงสัยใคร่รู้

‘ใช่จ้ะ นักเดินทางข้ามเวลา’

‘หมายถึงนักท่องเที่ยวนะหรือคะคุณทวด’ วันวิสาขีหัวเราะ

‘วันวิสาขีตั้งใจฟังนะ หนูเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลเราที่สืบเชื้อสายนักเดินทาง หญิงสาวในตระกูลเรา เมื่ออายุครบสิบห้าปีจะมีบางอย่างเกิดขึ้น นั่นคือเราสามารถเดินทางข้ามเวลาได้โดยที่เราไม่รู้ตัว’

‘ข้ามเวลาอย่างไรคะ’

‘คือเดินทางไปยังที่อื่น ภพอื่นหรือสถานที่อื่นจ้ะ แต่ละคนจะเดินทางไปคนละแบบ เจอเรื่องราวแตกต่างกันไป และรูปแบบการเดินทางจะไม่เหมือนกัน ตั้งแต่หลานเกิดมา ทวดก็รู้แล้วว่านักเดินทางคนต่อไปคือหลาน ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจ้ะตั้งใจฟังนะเพราะเราไม่สามารถควบคุมมันได้ เมื่อไม่สามารถควบคุมมันได้ก็แค่ต้องพยายามอยู่กับมัน’

‘คนเราเดินทางข้ามเวลาไปยังอดีตได้ด้วยหรือคะ’

‘แล้วแต่รูปแบบการเดินทางของแต่ละคนจ้ะ ทวดเองก็บอกไม่ได้ว่าการเดินทางของหลานจะเป็นไปในรูปแบบไหน ดังนั้นจำไว้ว่าเราคือนักเดินทางข้ามเวลาที่สักวันหนึ่งก็ต้องกลับมาในที่ของเรา เพียงแต่จะเป็นช่วงไหนตอนไหนเท่านั้นเอง’

‘แล้วถ้าเราเดินทางข้ามเวลาไปแบบนี้คนที่ไม่ตามหาแย่หรือคะ’

‘นั่นเป็นความลับของห้วงกาลเวลาจ้ะ หลานจะเข้าใจเมื่อถึงเวลา’

‘ความลับของห้วงเวลาหรือคะ’

‘ใช่จ้ะ’

‘แล้วคุณทวดเคยไปนานที่สุดนานเท่าไรคะ’

‘ทวดหรือ’ รินรดาเหม่อมองแล้วยิ้ม

‘หลานจำตอนที่ทวดย้ายไปอยู่ที่เชียงใหม่กับน้ำของหลานได้ใช่ไหม’ รินรดาเอ่ยมถึงศิลาผู้เป็นหลานชาย ซึ่งเป็นหมอประจำอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ทั้งยังเปิดคลินิกอยู่ในตัวเมือง

‘เอ้ ตอนที่คุณทวดย้ายไปอยู่กับน้ำคิลานูกำลังเรียนชั้นประถมสี่หรือสามน้ำ’ วันวิสาข์พยายามนึก

‘การเดินทางครั้งสุดท้ายจากวันที่ทวดไปถึงเชียงใหม่ จนถึงตอนนี้ก็นานเหมือนกันใช่ไหม’

‘โอ เกือบหกปีเลยหรือคะ’ วันวิสาข์ตาโต

‘คิลารู้เรื่องนักเดินทางทั้งหมด หากวันหนึ่งหลานพบว่าการเดินทางมันเริ่มเนิ่นนานขึ้นหลานอาจจะอยากย้ายไปอยู่ที่เชียงใหม่สักพักก็ได้ จำเอาไว้ว่าให้รู้เฉพาะที่จำเป็น เพราะมีไม่กี่คนหรอกที่จะเข้าใจและเชื่อในสิ่งที่เราเป็น’

‘การเดินทางครั้งสุดท้ายของทวดใกล้เข้ามาแล้ว’ รินรดาแยมยิ้มพิมพ์ปากออกมาคนเดียว

นั่นเป็นบทสนทนาครั้งสุดท้ายระหว่างทั้งสองที่ไม่ได้เจอกันนานหลายปี หลังจากนั้นรินรดาก็เดินทางกลับไปเชียงใหม่อีกครั้ง ไม่นานชาวผู้เป็นยายทวดเสียก็ทิ้งไว้แต่ความสับสนและไม่เข้าใจเอาไว้ กระทั่งตอนวันเกิดอายุครบสิบห้าปี วันวิสาข์ก็เข้าใจว่าทั้งหมดหมายความว่าอย่างไร เพราะวันแรกของการฉลองอายุครบสิบห้านั้นเป็นการเดินทางครั้งแรกของวันวิสาข์ มันเกิดขึ้นในตอนเช้าขณะเดินทางไปทะเลที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์หลังจากเรียนจบมัธยมต้น อยู่ๆ ขณะที่กำลังเดินเล่นอยู่ที่หน้าชายหาด ภาพต่างๆ รอบตัวก็เปลี่ยนไป กระทั่งวันวิสาข์พบว่าตัวเองหลุดเข้าไปยังหมู่บ้านโบราณ ซึ่งมองยังไงก็ไม่ใช่หมู่บ้านของคนไทยแน่นอน วันวิสาข์สติแตกทันทีและเริ่มแหกปากเรียกหาคนรู้จัก แต่ไม่นานก็นึกถึงคำพูดของผู้เป็นยายทวดที่เคยบอกเอาไว้ ทั้งยังนึกโทษตัวเองว่าเมื่อกลางวันคงจะดูหนังจินกำลังภายในมากไปหน่อย ทว่าหลังจากเดินไปมาเพื่อสำรวจไปรอบๆ เช่นที่รินรดาบอก ไม่นานภาพต่างๆ รอบตัวก็กลับมาเป็นชายหาดที่ตนกำลังเดินเล่นอยู่

เมื่อการเดินทางอีกครั้งมาถึง ครั้งนั้นเกิดขึ้นตอนที่วันวิสาข์กำลังเรียนอยู่มัธยมปลายปีแรก วันวิสาข์ได้พบกับชายวัยกลางคนคนหนึ่ง เขาใช้ชีวิตอยู่บนเขาเพียงลำพัง เขาเห็นทุกอย่างตอนที่วันวิสาข์อยู่ๆ ก็ปรากฏกายขึ้น แต่ตอนที่กำลังจะเริ่มสนทนากันวันวิสาข์เพียงกะพริบตา ก็พบว่าตนกลับมายังโลกปัจจุบันแล้ว ครั้งต่อมาก็ยังคงเป็นหุบเขาลูกเดิม แต่ครั้งนี้บุรุษแปลกหน้าดูจะเข้าใจว่าวันวิสาข์

คือวิญญาณเร่ร่อนจึงชวนพูดคุย ทั้งยังบอกวันวิสาขว่าให้ไปผูกไปเกิด ครั่งนี้เขาต้องตกใจเมื่อสามารถจับต้องตัววันวิสาขได้ เขาพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวต่างๆ กับวันวิสาขด้วยความสนใจ เขาชูชูหย่งจื้อ อาศัยอยู่บนเขาเพียงลำพังเพื่อศึกษาและค้นคว้าวิชาแพทย์

เมื่อได้สนทนากันในแนวคิดต่างๆ วันวิสาขก็ทำให้เขาประหลาดใจไม่น้อย เพราะแม้วันวิสาขจะเป็นเพียงเด็กสาววัยสิบหก ทว่ากลับเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้รวดเร็วยิ่งนัก เด็กสาวทั้งเฉลียวฉลาดและสามารถปรับเปลี่ยนปรับปรุงสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง โดยไม่มีคนสอน ชูหย่งจื้อเอ่ยถามวันวิสาขว่าทำไมครั้งนี้ไม่หายไปเหมือนคราวก่อน วันวิสาขจึงเล่าให้เขาฟังทั้งยังบอกว่าไว้ใจให้เขาเก็บความลับนี้เอาไว้ อีกทั้งไม่ลืมที่จะบอกเขาด้วยว่ากำหนดจะเกิดที่ไม่ได้ว่าจะไปจะมาตอนไหน ดังนั้นชูหย่งจื้อจึงรับวันวิสาขเป็นศิษย์ของเธอ เธอเรียนรู้วิชาแพทย์ทุกอย่างจากเขาจนสิ้นเพียงเวลาปีเดียว ก่อนที่วันวิสาขจะหายไปต่อหน้าต่อตาเขา

หนึ่งปีของการเดินทางข้ามเวลา วันวิสาขกลับพบว่าตนหายไปเพียงแค่นอนหลับในตอนเย็นแล้วตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ซึ่งนั่นก็ทำให้วันวิสาขเข้าใจแล้วว่าความลับของหัวเวลาที่รินดาเอ่ยถึงคืออะไร นี่ไม่เท่ากับว่านักเดินทางข้ามเวลาทุกคนจะต้องมีช่วงอายุยาวนานกว่าคนปกติหรือ หายไปยั้งที่หนึ่งนานนับปี แต่กลับมาที่เดิมเพียงเพื่อพบว่ามันเป็นเวลาหนึ่งคืนเท่านั้น เพราะระยะเวลาที่อยู่กับชูหย่งจื้อ วันวิสาขได้เรียนรู้วิชาแพทย์แผนโบราณมาจนหมดสิ้น จนเรียกได้ว่าตนก็เป็นหมอคนหนึ่ง แม้ว่าจะเป็นเพียงเด็กสาวอายุเพียงสิบหกปี ซึ่งวัยวุฒินั้นถือว่ายังไม่มากพอ แต่การฝังเข็มของวันวิสาขแม้แต่ชูหย่งจื้อผู้เป็นอาจารย์ยังเอ่ยชมเชยว่าทั้งถูกต้องและแม่นยำ

วันวิสาขตัดสินใจว่าจะเรียนแพทย์แต่เพราะตนยังเรียนอยู่แค่มัธยมปลาย ดังนั้นไม่ว่าอะไรที่เกี่ยวข้องกับการรักษาคนเจ็บป่วย หนังสือเรียนของแพทย์และการป้องกันรักษาโรคต่างๆ จึงเป็นหนังสือที่วันวิสาขซื้อมาอ่านและศึกษาเอง แพทย์แผนโบราณกับแผนปัจจุบันจึงถูกเอามาปรับเปลี่ยนและศึกษาควบคู่กัน ตั้งแต่การบรรดาชะชูหย่งจื้อเป็นอาจารย์มา สถานที่ที่เด็กสาวไปบ่อยแทบจะทุกวันก็คือถนนไชน่าทาวน์ ที่นั่นมีร้านสมุนไพรจีนหายากและร้านหมอแผนโบราณที่

วันวิสาข์สามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กันได้ วันวิสาข์ใช้เงินเก็บค่าขนมเกือบทั้งหมดซื้อเข็มที่ใช้สำหรับฝังเข็มรักษาเอาไว้พกติดตัว วันวิสาข์คิดถึงซูหย่งจื้อ ผู้เป็นอาจารย์เหลือเกิน เพราะช่วงเวลานี้ปีที่อยู่ด้วยกันบนหุบเขา ซูหย่งจื้อดูแลเอาใจใส่และปฏิบัติกับวันวิสาข์ดังเช่นบุตรสาวที่ไม่ปาน

การเดินทางครั้งที่สาม เกิดขึ้นตอนที่ศิลาผู้เป็นหน้าชายของวันวิสาข์ขอให้วันวิสาข์ไปเรียนต่อที่เขียงใหม่ พร้อมกับแม่ของวันวิสาข์เห็นว่าบุตรสาวตนหมกมุ่นอยู่กับวิชาทวนมากเกินไป จึงยินยอมโดยดี ซึ่งนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่แท้จริงของวันวิสาข์ การเดินทางครั้งนี้ไม่ได้ต่างจากตอนที่เกิดขึ้นตอนที่เจอกับซูหย่งจื้อนัก ครั้งนี้คนที่พบร่างโปร่งใสของวันวิสาข์เป็นชายหนุ่มที่ดูแล้วน่าจะอายุราวๆ ยี่สิบ ทันทีที่พบวันวิสาข์เขาแหกปากลั่นและวิ่งทางจุกตุดเลยทีเดียวนะ ครั้งนี้จะต่างจากทุกๆ ครั้ง เพราะปรากฏตัวต่อหน้าคนคนเดิมถึงสามครั้งแล้ว ก็หายตัวจากมา ดังนั้นจึงโทษว่าเขาซัดไม่ได้เพราะเป็นใครเจอแบบนี้ก็ต้องคิดว่าเจอผีแน่ๆ

ครั้งที่สี่ที่เจอเขานั่น เกิดขึ้นตอนที่วันวิสาข์กำลังอยู่บนรถไฟใต้ดิน อยู่ๆ ก็มีแสงสีเขียวดูตรงบางเข้าไป พอลืมตาขึ้นมาก็พบชายหนุ่มนั่งคุกเข่าไว้บปลกๆ อยู่กับพื้นด้วยความกลัว ดูท่าเขายังคิดว่าวันวิสาข์คือผีจริงๆ ชื่อของเขาคือ จางหยวนจิน เขาเรียกวันวิสาข์ว่าเทพธิดาทันทีที่ได้ฟังว่าวันวิสาข์สามารถเดินทางข้ามเวลาได้ ท่าทางโง่ๆ เซ่อๆ ของเขาทำให้วันวิสาข์ไวใจเขา ทั้งยังติดตามเขาไปยังหมู่บ้าน เพราะถึงอย่างไรเขาก็คือคนรู้จักเพียงคนเดียว จางหยวนจินเป็นเด็กกำพร้าที่อาศัยอยู่ในกระท่อมเล็กๆ เพียงลำพัง

เขาเล่าว่าที่นี่คือหมู่บ้านเซินเจี้ยน ซึ่งตั้งอยู่แถวชายแดนระหว่างแคว้นจ้าวกับแคว้นหนาน พอมานึกอีกทีเหมือนวันวิสาข์จะไม่เคยถามซูหย่งจื้อเลยว่า หุบเขาที่ตนอาศัยอยู่มาเกือบปีของการเดินทางข้ามเวลาครั้งก่อนนั้นตั้งอยู่ส่วนไหนของแคว้นจ้าว

จางหยวนจินเล่าว่า เขาชี้ไปบนเขาเพื่อเก็บสมุนไพรทั้งสองจึงได้พบกัน นั่นทำให้วันวิสาข์รู้ว่าเขาก็คือหมอเช่นกัน ทว่าพอเห็นเขาแยกแยะสมุนไพรต่างๆ แบบมั่วๆ ทำเอาวันวิสาข์ไม่โอเคตลอดทบกาลเขาไปที่หนึ่งอย่างที่เคยทำกับน้องชาย

ที่บ้านบ่อยๆ เวลาโดนกวนโมโห หากซู่หย่งจู้รู้ว่ามิหนมอกำละแบบนี้อยู่ในโลก มีห้วงเขาต้องกระอักเลือดแน่ๆ ต่อมาจางหย่วนจินยิ่งให้ความเคารพนับถือวันวิสาข์มากขึ้น เมื่อรู้ว่าเด็กสาวเป็นหมอ ทั้งยังขอร้องให้รับเขาเป็นศิษย์ ดังนั้นวันวิสาข์จึงกลายเป็นอาจารย์ตั้งแต่อายุเพียงสิบหกด้วยประการฉะนี้ ทั้งยังมีลูกศิษย์ที่แสนจะหัวทึบ อายุอานามปาเข้าไปยี่สิบสอง ซึ่งมากกว่าเด็กสาวถึงหกปี แต่ยังถือว่าโชคดีที่เขาขยันและมีใจอยากเรียนรู้

เสียงร้องไหยหวนของจางหย่วนจิน ปลูกวันวิสาข์ขึ้นมาในตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง เขากำลังทดลองทำแปลงปลูกสมุนไพร แต่ซุ่มซำลุ่มลงไปทับจอมที่วางหางย้อยบนพื้น ต้นขาของเขาเป็นแผลหวอะหวะอย่างน่ากลัว เจอเลือดครั้งแรกวันวิสาข์ตกใจแทบตาย เพราะตั้งแต่ศึกษาวิชาแพทย์มา ยังไม่เคยได้ใช้แบบจริงๆ จังๆ มาก่อน ดังนั้นลูกศิษย์คนแรกผู้น่าสงสารจึงกลายมาเป็นคนไข้คนแรกไปโดยปริยาย หลังจากฝังเข็มห้ามเลือดและทำความสะอาดแผล ขณะกำลังจะเย็บแผลนั้น เจ้าศิษย์ช่างก็แหกปากลั่นเพราะกลัวเจ็บ จึงโดนฟาดกบาลอีกรอบ เขาลืมนึกไปว่าเด็กสาวนั้นฝังเข็มรอบบาดแผลไปแล้ว ทำให้บริเวณนั้นไม่มีความรู้สึก แต่พอเย็บแผลเสร็จก็ต้องร้องให้อีกครั้งเมื่อเห็นตะเข็บที่ดูน่าเกลียดนั้น

เพราะวันวิสาข์ยังไม่เคยหัดแม้แต่การเย็บผ้า จางหย่วนจินยิ่งเพิ่มความเคารพนับถือในตัวหญิงสาวยิ่งกว่าเดิม หลังจากที่เห็นการรักษาแบบนี้ เพราะไม่เคยเห็นการรักษาบาดแผลด้วยการเย็บผิวหนังด้วยเข็มกับด้ายมาก่อน การเย็บแผลหลังจากฝังเข็มให้เกิดอาการชาขึ้น คือการนำแพทย์แผนปัจจุบันเข้ามาผสมผสานกับแพทย์แผนโบราณ ซึ่งในยุคนี้การเย็บบาดแผลที่ผิวหนังยังไม่ปรากฏ ขนาดซู่หย่งจู้ยังเป็นอาจารย์คนแรกก็ยังไม่เคยเอ่ยถึงเช่นกัน หลังจากบาดแผลของจางหย่วนจินหายดีกลับปรากฏเด็กสาวคนหนึ่งที่กระตือรือร้นพร้อมกับห่อผ้า ทราบว่านางคือลั่วอิงยี่คนรักของจางหย่วนจิน ลั่วอิงยี่ตัดสินใจหนีออกจากบ้าน เพราะโดนพ่อกับแม่บังคับให้แต่งงานเป็นสุหยินรองของพ่อค้า

การที่จางหย่วนจินพาเด็กสาวมาซ่อนเอาไว้ที่หมู่บ้าน ทำให้ทั้งสามถูกไล่ล่าจากหัวหน้าตระกูลลั่ว จางหย่วนจินนำหญิงสาวทั้งสองคนไปซ่อนตัวที่อารามอยู่สุขบนยอดเขาห่างออกมาจากหมู่บ้านหลายร้อยลี้ ซึ่งที่นั่นวันวิสาข์ได้เรียนรู้การใช้พู่กัน

และยังได้ศึกษาดำรงต่างๆ มากมาย นักพรตที่พำนักอยู่ที่นี่เห็นหญิงสาวมีใจใฝ่รู้จึงอนุญาตให้เด็กสาวอ่านหนังสือต่างๆ ในห้องหนังสือของอารามได้ ทั้งยังช่วยสอนการใช้พู่กันจีนด้วย

กระทั่งวันหนึ่ง วันวิสาข์ได้มีโอกาสพบกับนักพรตคิ้วขาว สหายที่เดินทางมาเยี่ยมนักพรตที่อารามอยู่สุข เขามองเด็กสาวอยู่นาน ก่อนจะมอบกำไลหยกให้ ทั้งยังบอกว่ามันจะนำไปสู่โชคชะตา หลังจากรับมาวันวิสาข์ก็หายวับไปกับแสงสีเขียวต่อหน้าต่อตาทุกคน รวมไปถึงจางหยวนจินกับลั่วอิงยี่ด้วย

วันวิสาข์พบว่าตัวเองกลับมาอยู่ที่หน้าบ้านของคิลาที่เชียงใหม่ ทั้งยังพบว่ากำไลสีเขียวนั้นถูกสวมที่ข้อมือเล็ก ไม่ว่าจะพยายามถอดเท่าไรก็ถอดไม่ออก การเดินทางข้ามเวลาไปแคว้นจ้าวสองปีของเด็กสาว มันคือการหายจากบ้านไปสองวัน ซึ่งคิลาเพียงยิ้มให้ทั้งยังเฝ้าต้อนรับการกลับมาอย่างอ่อนโยน

ผ่านไปหนึ่งปีหลังจากการเดินทางไปพบจางหยวนจิน ตั้งแต่นั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก จนวันวิสาข์กำลังจะจบมัธยมปลายปีแรกและกำลังจะเลื่อนชั้น วันวิสาข์อดคิดไม่ได้ว่าการเดินทางของตัวเองคงหยุดลงไปแล้ว ในใจอดที่จะคิดถึงลูกศิษย์โง่เง่าของตนเองกับซูหยิงจือที่เขาขึ้นมาไม่ได้ ไหนจะซูหยิงจือผู้เป็นอาจารย์อีก วันวิสาข์พบว่าตัวเองนั้นทำให้ชินกับการอยู่กับโลกปัจจุบันที่โหดร้ายยากขึ้นทุกวัน คิลาจึงแนะนำให้วันวิสาข์หางานอดิเรกทำ จะได้ไม่หมกมุ่น และสิ่งที่วันวิสาข์เลือกก็ทำให้คิลาหัวเราะลั่นเพราะมันคือการเรียนเทควันโด ไอคิโด และยูโด

คิลาผู้เป็นน้าของวันวิสาข์ ประหลาดใจไม่น้อยที่วันวิสาข์อาสาไปช่วยงานที่คลินิกของตน แต่เมื่อได้ยินว่าหลานสาวเป็นหมอเช่นกัน เขาก็สอบถามเรื่องราวต่างๆ ด้วยความตื่นเต้น ทั้งยังช่วยสอนสิ่งต่างๆ เพิ่มเติมให้อย่างเต็มอกเต็มใจ ระยะเวลาหนึ่งปีของการเรียนรู้แพทย์แผนปัจจุบันกับคิลา บวกกับหนึ่งปีที่เรียนแพทย์แผนโบราณกับซูหยิงจือ กับอีกสองปีที่ลองผิดลองถูกศึกษาจากตำราแพทย์กับจางหยวนจิน

คิลาพบว่าหลานสาวตัวน้อยของเขาคือหมอที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง เพียงแต่ว่ายังไม่ได้ปฏิบัติการจริงเท่านั้น เพราะแม้ว่าจะเก่งกาจอย่างไร ทว่าบางเรื่องก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเรียนรู้กันได้ในเวลาสั้นๆ อย่างเช่นการผ่าตัดใหญ่ซึ่งเกี่ยวพันกับ

ชีวิตคน แต่หากว่าในอนาคตหลานสาวของตนได้เขาไปเรียนอย่างจริงจังแล้ว คิดว่าวันวิสาข์คงจะเป็นหมอที่ยอดเยี่ยมได้อย่างแน่นอน

เมื่อเห็นว่าเด็กสาวมีความตั้งใจจริง ทั้งยังมีพรสวรรค์ศิลปะจึงอยากจะสนับสนุน ดังนั้นเวลาที่เขาออกไปตั้งค่ายอาสาตรวจคนไข้ชาวเขาตามชนบทที่ห่างไกลจากโรงพยาบาล ศิลปะจึงมักจะพาเด็กสาวไปด้วยและให้ช่วยงานเสมอจนกระทั่งวันวิสาข์เริ่มคุ้นเคยกับคนเจ็บป่วยหลายประเภท กระทั่งช่วงปิดเทอมหลังสอบเสร็จ ศิลปะต้องไปออกค่ายแพทย์อาสาไปกับหน่วยทหารตระเวนชายแดน คราวนี้จะต้องไปตั้งค่ายพักค้างแรมที่หมู่บ้านบนดอยกับหมอและพยาบาลท่านอื่นกันหลายวัน

ก่อนหน้านั้นหนึ่งวัน ศิลปะได้มอบชุดמידผ้าตัดให้วันวิสาข์ชุดหนึ่งเพื่อการฝึกฝน ทว่าเขาเตือนว่าอย่าลองกับคนจริงๆ ห้ามโดยเด็ดขาด วันวิสาข์ดีใจมากกระโดดโลดเต้นไปทั่วบ้าน ทั้งยังหอมมันใส่เบ้สนามมาด้วย วันวิสาข์ช่วยแบกเป้สนามของทีมหมอที่มีอุปกรณ์การแพทย์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผ้าพันแผล สำลี แอลกอฮอล์ ปลาสเตอร์ยาทั้งขนาดเล็กใหญ่ รวมไปถึงยาแก้ปวดและยาต่างๆ ตอนที่กำลังเดินเท้าไปยังหมู่บ้านชาวเขานั้นเอง วันวิสาข์ก็รู้สึกวูบวาบแปลกๆ ที่ข้อมือ มันแผ่ออกมาจากกำไลที่สวมอยู่ กระทั่งต่อมาทุกอย่างรอบตัวก็กลายเป็นสีเขียว ก่อนจะรู้สึกของตัวเองกำลังตกลงมาจากที่สูง เพียงชั่วพริบตาที่ลืมหูลืมตาขึ้นมา ก็พบว่าตนอยู่บนตัวของชายหนุ่มคนนั้นแล้ว

วันวิสาข์ตกอยู่ในภวังค์ของตัวเองอยู่นาน ก่อนจะถอนหายใจออกมา ร่างบางนั้นอยู่นานจนได้เจอกับสูญหีนของพ่อค้าอีกครั้ง นางขอบอกขอบใจแถมยังให้ลูกชายคุกเข่าลงขอบคุณวันวิสาข์อีกรอบด้วย จะว่าไปคนพวกนี้ก็เป็นคนไม่เลวเลย พวกเขาช่วยคนแปลกหน้าขึ้นจากฝั่งแม่น้ำทั้งที่ไม่รู้ว่าเป็นคนดีหรือเลว

“แม่นาง สามีเจ้าเขาฟื้นแล้วนายท่านให้ข้ามาตามเจ้า เจ้ารีบกลับไปดูเขาเถิด เขาคงอยากจะได้เห็นเจ้าเป็นคนแรก”

“ขอบคุณท่านมาก” วันวิสาข์เดินกลับมายังใต้ต้นไม้ที่มีหัวหน้าพ่อค้านั่งคุยอยู่กับคนเจ็บที่ทำทางดีขึ้นมาก

“สูญหีนเจ้ามาแล้ว ข้าไม่กวนพวกเจ้าแล้วนะ ข้าต้องไปช่วยคนอื่นๆ เก็บของ

ออกเดินทางสายมากแต่จะร้อน” หัวหน้าพ่อค้าเอ่ย จ้าวเหียนเจี๋ยเพียงพยักหน้า
น้อยๆ

“แม่นางชอบคุณอีกครั้ง พวกเจ้าช่างเหมาะสมกันจริงๆ แม้แต่ชื่อยังคล้อง
กันเลย” ประโยคหลังนั้นวันวิสาข์ได้ยินไม่ค่อยถนัดจึงไม่ได้ใส่ใจ

“เป็นเจ้านั่นเองที่พวกเขาเอ่ยถึง เจ้าทำได้อย่างไร”

“ท่านหมายถึงอะไรหรือ”

“ก็ตอนที่เจ้ามาพร้อมกับแสงนั้น แสงนั้นเปลี่ยนทิศทางลูกดอกออกไปจาก
ตัวข้า แล้วไหนจะการแต่งกายของเจ้าที่ไม่ใช่ของแคว้นจ้าว และการพูดของเจ้า”

“มันพูดยากนะ อธิบายยังไงดีล่ะ ที่จริงข้าไม่ใช่คนของที่นี่ ข้าชื่อวันวิสาข์
ส่วนมาที่นี้ได้ยังงั้นท่านก็เห็นวิธีมาแล้ว แต่มาได้ยังงั้นอธิบายไม่ได้เหมือนกัน”

“แล้วเจ้าเป็นคนแคว้นใดเล่า”

“ไม่ใช่แคว้นแต่เป็นอีกที่ ที่ที่ไกลจากที่นี่มาก”

“ตอนนั้นที่เราเจอกันครั้งแรกเจ้าเอ่ยว่าอีกแล้ว นั่นแสดงว่าครั้งนี้ไม่ใช่
ครั้งแรก”

“ตอนแรกที่ข้ามาที่แคว้นจ้าว เหตุการณ์ก็คล้ายกับตอนเจอท่านนั่นแหละ”
วันวิสาข์เอ่ย

“เจ้าหมายถึงเจ้าออกมาจากแสงสีเขียวนั่นหรือ”

“ไม่เชิงหรอก แค่อลายนะ ข้าผลุลุๆ โผล่ๆ อยู่หลายรอบจนมีคนคิดว่า
ข้าเป็นผีเลยวิ่งหนีไป แต่หลังจากสามครั้งเขาก็เริ่มชินกระมัง เลยหยุดคุกเข่าให้ข้า
เรากุ้ยกันแล้วเขาก็พาข้าไปด้วยก่อนจะเกิดเรื่อง หญิงคนรักเขาถูกบังคับให้แต่งงาน
เราสามคนเลยขึ้นไปหลบอยู่ที่อารามอยู่สุขบนภูเขา หลังจากนั้นนักพรตคนหนึ่ง
ก็มอบกำไลนี้ให้ข้า ตอนนั้นพอลืมตามาอีกที่ข้าก็อยู่ที่บ้านแล้ว”

“ข้าแทบเป็นลมตอนแรกนะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเป็นเรื่องจริง นึกว่าหลับ
ฝันไปซะอีก จริจสี ข้าขอตุ๋นกำไลท่านหน่อยนะ” วันวิสาข์จับข้อมือของเขายกขึ้นมา
ดูเหมือนจ้าวเหียนเจี๋ยจะคิดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะกล้าจับมือตนแบบสนิทสนมเช่นนี้
และอดที่จะรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้

“เหมือนกันเลย” วันวิสาข์ยกกำไลของตัวเองขึ้นให้เขาดู

จ้าวเหยียนเจี้ยนเองก็มองกำไลของวันวิสาข์ด้วยสีหน้าบ่งบอกถึงความประหลาดใจไม่แพ้กัน

“มันเหมือนกัน ทว่ากลับสลักคนละแบบ” เปลี่ยนเป็นเขาที่จับมือเธอยกขึ้นเพื่อพิจารณากำไลใกล้ๆ บ้าง

“ของเจ้าสลักว่า...บางสิ่งที่เกิดมาคู่กันมันจะอยู่ห่างไกล...ส่วนของข้าสลักว่า...โชคชะตาทั้งสองจะนำทางให้พบกัน” จ้าวเหยียนเจี้ยนมองหญิงสาวตรงหน้าหนึ่ง พร้อมกับนึกถึงคำพูดของเจิ้งชู่ยี่จินมารดาของเข่าที่บอกเขาเอาไว้ว่า

‘เจ้าต้องหาบรรทัดที่สองของโคลงกลอนให้พบแล้วเจ้าจะพบโชคชะตาของเจ้า’

“หรือว่าโชคชะตาที่ว่าคือนาง” จ้าวเหยียนเจี้ยนพึมพำ

“ข้าว่าการมาของข้าคราวนี้ คงเพราะกำไลนี้แน่ๆ” วันวิสาข์หันมามองเขา

“ว่าแต่ท่านรู้วิธีถอดหรือเปล่า ข้าถอดมันไม่ได้มาเป็นปีแล้ว”

“เป็นปีหรือ ตั้งแต่มารดาข้าสวมให้และห้ามข้าถอดมันตั้งแต่เด็ก กระทั่งตอนนี้ข้าโตขึ้นกำไลเล็กจนคับและไม่สามารถถอดได้ แต่เจ้าจะบอกว่าเจ้าเพิ่งใส่แล้วเจ้าจะใส่กำไลเล็ขนาดนี้ได้อย่างไร”

“ก็อย่างที่บอก รู้ตัวอีกทีมันก็สวมอยู่ที่ข้อมือแล้ว จจริงสิ เคยได้ยินชื่อจางหยวนจินหรือไม่ เขาเป็นหมอนะ เราเคยศึกษาตำราแพทย์ต่างๆ ด้วยกัน บ้านของเขายู่ในหมู่บ้านเฉินเจี้ยน แถวชายแดนระหว่างแคว้นจ้าวกับแคว้นหนาน ฮูหยินเขาชื่อลั่วอิงยี่” วันวิสาข์รู้ว่าที่นี้ใกล้กับชายแดนแคว้นจ้าวและแคว้นหนาน จึงมีความหวังว่าจะเจอจางหยวนจิน ผู้เป็นศิษย์อีกครั้ง

“หมู่บ้านเฉินเจี้ยนนั้นถูกทำลายไปแล้วเพราะสงคราม ชาวบ้านที่นั่นต่างก็ย้ายออกไปจนหมดตั้งแต่สองปีที่เริ่มเกิดสงครามแล้ว”

“สองปีหรือ ก็ปีที่แล้วข้าเพิ่งจะอยู่ที่นั่นอยู่เลย...” วันวิสาข์หยุดคิด เพราะการเดินทางข้ามเวลานั้นเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ได้โดยเฉพาะช่วงเวลา ต่างภพกันอาจจะต่างเวลา อีกทั้งตอนที่ตนอยู่ที่แคว้นจาวนี้สองปี กลับพบว่าเวลาจริงเพียงผ่านไปสองวันเท่านั้น

“ยังไปช้าก็ต้องตามหาจางหยวนจินก่อน เขาเป็นคนเดียวที่ข้ารู้จักที่นี่”

“ข้าไฉนนิมว่าคนของหมู่บ้านนั้นส่วนใหญ่ย้ายเข้าไปในเมืองหลวง หากว่าเขาเป็นหมอดั่งเช่นเจ้าว่าข้าอาจจะให้คนของข้าสืบทอดเขาให้เจ้าได้ไม่ยาก”

“นั่นสินะ ท่านเป็นทหารนี่นา อย่ามามองข้าแบบนี้ พวกพ่อค้าคุยกันนะ เห็นบอกว่าดูจากมือท่าน พวกเขาก็ดูออกกว่าเป็นมือที่จับดาบน่าจะเป็นนายทหาร ข้าเองก็ไม่ค่อยรู้เรื่องนักหรอก”

“ไม่ผิดหรอกข้าเป็นนายทหารจริงๆ”

‘เพียงแต่เป็นนายเหนือหัวของนายทหารเท่านั้นเอง’ เขาเสริมในใจ

“หากเป็นเช่นนั้นท่านจะช่วยข้าหาตัวเขาจริงๆ หรือ”

“เจ้าช่วยชีวิตข้าเอาไว้ เพื่อเป็นการตอบแทน ข้าสัญญาจะช่วยเจ้าจนถึงที่สุด”

“ขอบคุณท่านมาก”

“แม่นางหวานเอ่อ” สุหยินหัวหน้าพ่อค้าเดินมาพร้อมตะโกนเรียกวันวิสาข์ ด้วยชื่อแปลกๆ หญิงสาววงและหันมามองมาคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยความสงสัย

“ข้าบอกพวกเธอว่ามันเป็นชื่อของเจ้านะ ข้าคิดชื่อนี้ออกตอนเห็นเจ้าเดินเข้ามา เมื่อครูจึงบอกกับหัวหน้าพ่อค้าไปแบบนี้ เจ้าควรมีชื่อตามแบบของแคว้นจ้าวจะได้ไม่ดูเป็นคนต่างถิ่น ชื่อของเจ้าคือหวานเอ่อ เหยียนเป็นแซ่ ต่อไปเจ้าก็ใช้ชื่อเหยียนหวานเอ่อแล้วกัน แล้วก็นี่เสื้อผ้าชุดใหม่สุหยินของเขาฝากมาให้ เห็นบอกว่าฝากให้สุหยินของข้า”

“โทษข้าไม่ได้นะ กำไลของเราเหมือนกันนะพวกเขาก็เลยเข้าใจผิด” วันวิสาข์ยกกำไล

“เจ้าไปเปลี่ยนเป็นชุดแบบชาวแคว้นจ้าวซะสิ”

“ข้าขอเวลาครู่เดียวละสุหยิน” วันวิสาข์เอ่ยกับสุหยินพ่อค้าแล้วหันกลับมา

“เหยียนหวานเอ่อ เหยียนที่แปลว่าวาจาสินะ ส่วนหวานเอ่อ...หวานเอ่อ เอ...หวานเอ่อที่แปลว่างดงามน่ารักนะหรือ” วันวิสาข์เสียงสูง

“หญิงสาวที่มีวาจางดงามน่ารัก ข้าชอบชื่อนี้” วันวิสาข์ยิ้มพริ้มใจกับชื่อใหม่ที่เพิ่งได้

“แสดงว่าที่หัวหน้าพ่อค้าบอกว่าชื่อคล้องกันเมื่อครูนั่น...แล้วชื่อของท่าน...”

“เหยียนเจี๋ย ข้าชื่อเหยียนเจี๋ย”

“เหียนเจ็ญ วาจาที่สะอาดบริสุทธิ์ โอ้ชื่อดีนี่ เหียนเจ็ญ เหียนห่วนเอ๋อ ข้าขอบนะทั้งชื่อท่านและชื่อข้า ขอบคุณ” วันวิสาขียัมสว่างไสว ตั้งแต่ไปหญิงสาว จะใช้ชื่อเหียนห่วนเอ๋อที่เหียนเจ็ญตั้งให้ มันฟังดูเพราะดีสำหรับเธอ โดยที่ไม่รู้เลยว่าแซ่เหียนของตนเองนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม เพราะมันคือชื่อรองขององค์ชาย ทั้งสามพระองค์ของแคว้นจ้าว

“แม่นางเราจะต้องออกเดินทางแล้ว อิงสงคงจะออกตามหาเราเช่นกัน”

“อิงสง ท่านคงจะหมายถึงคนที่หน้าบึ้งๆ บนสะพานคนนั้นใช่หรือเปล่า”

“ใช่” เขายิ้ม

‘รอยยิ้มเขาน่ามองชะมัด’ หญิงสาวคิดในใจ

“ว่าแต่ว่าท่านเป็นคนตั้งชื่อข้า อย่าเรียกแม่นางสิ ต่อไปเราสองคนคือเพื่อน กันแล้วนะ”

“เพื่อน...”

“เอ่อ...หมายถึงสหายนะ สหายกันก็ต้องเรียกชื่อโอเคนะ”

“อะไรคือ โอเค”

“เอ่อ...ลืมตัวซะ...เอาเป็นว่าท่านเรียกชื่อข้าห่วนเอ๋อ ข้าก็จะเรียกท่านว่า เหียนเจ็ญตามนี้ละ ว่าแต่ว่าท่านรู้สึกดีขึ้นแล้วหรือถึงได้จะออกเดินทาง ท่าน เสียเลือดไปมากนะ”

“ข้าไม่เป็นไร ได้ยินมาว่าเจ้าเป็นคนช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ขอบคุณเจ้าจริงๆ”

“ขอละ ตั้งแต่เข้าเจอแต่คนขอบอกขอบใจจนตัวข้าจะลอยขึ้นไปแล้ว”

“ได้ยินมาว่าเจ้าช่วยลูกชายคนเดียวของเขาเอาไว้ด้วย ก็น่ายินดีอยู่หรอก”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ท่านไม่ต้องขอบคุณข้าหรอก แต่เปลี่ยนเป็นช่วยข้าตามหา หมอจางก็พอ” เหียนห่วนเอ๋อเอ๋ย และเดินเข้าไปหาสุหยินหัวหน้าพ่อค้าที่ยังคง ยืนรออยู่

จ้าวเหียนเจ็ญมองตามร่างบอบบางที่เดินห่างออกไปด้วยอารมณ์หลากหลาย หลังจากที่ได้สนทนากับหัวหน้าพ่อค้าที่เล่าเรื่องราวตอนที่เขาหมดสตินั้น เขาไม่แน่ใจว่าตอนนี้เขาคิดอะไรอยู่ และคิดอย่างไรกับหญิงสาวแปลกหน้าคนหนึ่งที่มาไม่ธรรมดา

‘ฮูหยินท่านคงจะรักท่านมากนะ’

‘ฮูหยินของข้า’

‘ใช้่ะสิ นางไปล้างหน้าล้างตา เตี้ยวคงจะมา ฮูหยินข้าชอบนางมากเลย นางทั้งสวยทั้งฉลาด แถมเป็นหม่ออีกด้วย นี่ฮูหยินข้าถึงขนาดยกชุดนี้ให้ นางรักชุดนี้มากเลยนะนานครั้งถึงจะใส่ แต่ก็ยอมยกให้ฮูหยินของเจ้า’

‘นางบอกพวกท่านว่าข้าเป็นสามีของนางหรือ’

‘หรือว่าพวกเจ้าเพิ่งจะหนีตามกันมาเลยโดนทำร้ายใช้ไหม เอื่อน่าเศร้าจริงๆ นี่เจ้าคงจะไปรักกับคุณหนูสูงศักดิ์ละสิ’

‘คือ...ว่า’

‘ไม่เป็นไร ข้าเข้าใจพวกเจ้า ข้าดูแล้วเจ้าสองคนเป็นคนดีเหมาะสมกันด้วย อีกอย่างดูก็รู้ว่านางรักเจ้ามาก นางดูร้อนใจมากตอนเจ้านอนเจ็บ ข้าก็รู้ว่านางทำได้อย่างไร แต่นางถึงกับยอมแบ่งลมหายใจให้ท่านเลยนะ’

‘ท่านหมายความว่าอย่างไร ที่นางยอมแบ่งลมหายใจให้ข้า’

‘ก็ข้าเจอท่านตอนนั้น ท่านนะไม่มีลมหายใจแล้ว แต่นางกลับเป่าลมหายใจของนางเข้าไปในปากท่าน ผ่านปากของนางเองเลยนะ ตอนแรกข้านึกว่านางเป็นบ้าไปแล้วเพราะความเสียใจ แต่ที่ไหนได้ หลังจากนางทำแบบนั้น เจ้าก็กลับมามีลมหายใจอีกครั้ง ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อละ’

‘จริงหรือ’ เขาแตะริมฝีปากตัวเองอย่างลึ้มตัว

‘ว่าแต่ฮูหยินเจ้าชื่ออะไรล่ะพ่อหนุ่ม ข้าลืมนามนางซะสนิทเลย’

‘ชื่อของนาง...’

‘ใช้ข้าจะได้จำเอาไว้ เพราะเมื่อคืนนี้นางช่วยรักษาอาการป่วยของลูกข้าเอาไว้ด้วย’ ทันใดนั้นร่างแบบบางของหญิงสาวที่กล่าวถึงก็กำลังเดินใกล้เข้ามา

‘หวานเอ่อ...ชื่อของนางคือหวานเอ่อ’ เขายิ้มเล็กน้อยแล้วเอ่ยออกมา

‘หวานเอ่อ ชื่อเพราะสมตัวนาง เจ้าล่ะพ่อหนุ่ม’

‘เหียนเจี้ยนคือชื่อของข้า’ เขาไม่ได้เอ่ยออกมาทั้งหมดว่าเขาคือองค์ชายจ้าว-เหียนเจี้ยน องค์ชายสามแคว้นจ้าวและแม่ทัพใหญ่รักษาดินแดน เพราะในระหว่างการเดินทางนี้เขาตัดสินใจว่าเขาจะเป็นเพียงแค่เหียนเจี้ยนนายทหารคนหนึ่งเท่านั้น

“สองคนทั้งรูปงามนามก็เพราะ ช่างเหมาะสมกันจริง”

“งามนัก เจ้าสาวชุดนี้แล้วสวยมากเลยแม่นางหว่านเอ๋อ” ฮูหยินพ่อค้าเอ๋ย ชมจนเหยียนหว่านเอ๋อเขิน

“นั่นเพราะชุดที่ท่านให้มาแท้ๆ เลย ชอบคุณท่านมากนะเจ้าคะ”

“อย่าได้เกรงใจไปเลย ท่านช่วยรักษาลูกชายของเราแค่นี้ก็น้อยไป วันหน้าหากเจ้าไปที่เมืองจตุกั๊วะไปหาข้าได้ตลอดเลย มาเถอะสายมากแล้วเจ้าและข้า ต่างก็สมควรออกเดินทางได้แล้ว”

เมื่อเดินเข้ามาพบกับคนอื่นๆ พวกเขาต่างก็มองมาที่เหยียนหว่านเอ๋อเป็นตาเดียวกัน และเอ๋ยชมเป็นเสียงเดียวกัน จ้าวเหยียนเจี๋ยเองก็มองนางด้วยความชื่นชม เขาคิดว่าไม่มีผิดจริงๆ เหยียนหว่านเอ๋อเหมาะกับชุดของหญิงสาวแคว้นจ้าว อีกทั้งชุดสีขาวสลับลีลาช่วยขับให้ผิวเนียนสดใสของนางแลดูอ่อนเยาว์ ผมยาวสลวยของนางที่เคยถูกพันไว้ลวกๆ ตอนนี่ครึ่งหนึ่งถูกปล่อยสยายลงมาเติมบ่า ส่วนอีกครึ่งถูกถักเอาไว้แล้วม้วนเป็นวงยึดเอาไว้ที่กลางศีรษะด้วยปิ่นไม้ เหยียนหว่านเอ๋อเดินยิ้มเข้า มานางก็ลงมองตัวเองเขินๆ ตอนนี่จ้าวเหยียนเจี๋ยก็เปลี่ยนมาใส่ชุดสีน้ำตาลเข้มที่ได้มาจากพ่อค้าที่มีรูปร่างใกล้เคียงกัน

ในที่สุดก็ถึงเวลาแยกจาก ฮูหยินพ่อค้ายังใจดีมอบเสบียงและช่วยจัดของ เหยียนหว่านเอ๋อโดยเก็บไว้ในห่อผ้าแบบที่ชาวแคว้นจ้าวทำกันจะได้ไม่ดูผิดสังเกต เพราะทั้งหมดยังเข้าใจว่าทั้งคู่หนีตามกันมาอยู่ จ้าวเหยียนเจี๋ยรับห่อผ้านั้นมาและผูกเอาไว้บนหลัง เขาตัดสินใจไม่ใช้เส้นทางหลักที่ตัดเข้าเมืองหลวง เพราะเกรงว่าหากโดนโจรตีอีกครั้ง เขาเองซึ่งกำลังบาดเจ็บอยู่ อาจจะไม่สามารถคุ้มครอง เหยียนหว่านเอ๋อให้ปลอดภัยได้เต็มที่ ทั้งสองแยกออกมาทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นถนนเล็กๆ เพื่ออ้อมไปเข้าเมืองหลวง ผ่านหมู่บ้านซึ่งไม่ค่อยจะมีเหล่าชาวยุทธ์ และนักเดินทางใช้นอกจากจะเป็นพ่อค้าและคนพื้นที่

ตลอดการเดินทางเหยียนหว่านเอ๋อชวนคุยโน่นคุยนี่ไม่มีเบื่อ ทั้งที่จ้าวเหยียนเจี๋ยนั้นปกติแล้ว เขาไม่ชอบการสนทนาไร้สาระและชอบความเงียบสงบ ทว่าตอนนี้เขาออกจะแปลกใจนักที่ดูเหมือนเขาจะชอบบรรยายการรอบตัวตอนนี้เหลือเกิน

ทั้งสองเดินเท้าเกือบตลอดทั้งวันตั้งแต่เช้าจนบ่ายคล้อย ในที่สุดก็มาถึง

โรงเตี๊ยมเล็กๆ ริมแม่น้ำที่นักเดินทางส่วนใหญ่จะมากิน ดื่มและนอนพักเอาแรง ในระหว่างที่รอเรือข้ามฟากที่จะมีทุกสามถึงสี่ชั่วโมง ก่อนหน้านั้นเหยียนหว่านเอ๋อส่งเงินที่ได้รับมาจากฮูหยินพ่อค้า และถามจ้าวเหยียนเจี๋ยว่ามันใช้อย่างไร เขาเพียงแค่มองแล้วสอนการใช้ให้กับหญิงสาวอื่นๆ แถมยังเอ่ยด้วยว่าเงินที่ได้มาทั้งหมดสามารถใช้ได้นานโขทีเดียว

ที่โรงเตี๊ยม ก่อนอาหารที่เหยียนหว่านเอ๋อสั่งจะมา หญิงสาวลองกิน หมั่นโถวและซาลาเปาหมูแดงที่ตนเคยชอบนักหนาตอนอยู่ที่บ้านของจางหยวนจิน และมันก็อร่อยพอๆ กับที่ลั่วอิงยี่ ฮูหยินของเขาทำทีเดียว หลังจากที่จ้าวเหยียนเจี๋ยเดินเข้าไปถามเรื่องเรือข้ามฟากไม่นานเขาก็เดินกลับมา

“อีกนานไหมกว่าเรือจะมา” เหยียนหว่านเอ๋อเพียงหันมองเขา

“เรือลำสุดท้ายเพิ่งจะออกไป เราคงจะต้องรอเรืออีกลำตอนเช้าตรู่ ข้าจะไปถามเรื่องห้องพัก เจ้ารอนี้ละ”

“ดีเหมือนกัน เมื่อครู่นี้สั่งอาหารไปแล้ว ข้ายังต้องดูแลให้ท่านด้วย เอาเงินนี้ไปด้วย ข้าอยากจะทำน้ำได้หรือเปล่า”

“ได้สิ ข้าจะบอกเสียเอื้อให้” จ้าวเหยียนเจี๋ยยิ้ม

เหยียนหว่านเอ๋อมองตามเขาไปสายตาเลิ่บไปเห็นหญิงสาวนางหนึ่งเดินเข้ามานั่งลงที่โต๊ะ ศึกหนึ่งของใบหน้าที่มีแผลเป็นเหมือนโดนไฟลวกนั้นช่างน่ากลัวนัก และดูเหมือนว่านางจะรู้ว่าหลายคนหยุดคุยกันพร้อมกับหันมาสนใจตัวเอง จึงได้แต่นั่งก้มหน้า

“เสี่ยวเอ้อ ที่นี่ไม่มีการคัดเลือกระดับของลูกค้าหรือไงนะ” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น

“ท่านหมายถึงอะไรครับท่านจอมยุทธ์” เสี่ยวเอ้ออีกคนวิ่งเข้ามาถาม

“ก็ดูสิ อาหารของเจ้าก็ห่วย แล้วยังจะต้องให้ข้าทนนั่งมองหน้ากับผีของลูกค้าเจ้าด้วยนั่นแหละ” เอ๋อเสียดังแล้วเดินเข้ามาหาเรื่องถึงโต๊ะ

“นี่ เจ้าน่ะหน้าตาอัปลักษณ์ขนาดนี้ออกมานอกบ้านให้คนอื่นเขาสะอิดสะเอียนกินข้าวไม่ลงทำไมกัน” เขาเตะเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ตัวหญิงสาวนางนั้นล้มลง

“คือ...ข้า...” หน้าตาที่แทบจะร้องไห้ของนางนั้นทำเอาเหยียนหว่านเอ๋อทน

ไม่ได้ หญิงสาวลุกขึ้นและเดินเข้าไปในทันที

“ข้าว่าเจ้ารีบออกไปจากที่นี่จะดีกว่า ไม่เห็นหรือไม่ว่าคนอื่นมองเจ้าอย่างไร”
เขาเอ่ยยังไม่ทันจบประโยคก็โดนเหยียนหว่านเอ๋อพาตฝ่ามือลงไปบนหัวเต็มแรง

“นางจะเป็นยังไงแล้วมันหนักส่วนไหนของเจ้าไม่ทราบ”

“โอ้ แม่นางเจ้าเข้ามาที่นี่เมื่อไหร่กัน โฉมละคราญเช่นเจ้าอย่ามายุ่งใกล้
หญิงอัปลักษณ์เช่นนางเลย มันไม่เหมาะสม” ชายคนนั้นเอ่ยพร้อมกับยื่นมือออกมา
จะจับตัวเหยียนหว่านเอ๋อ ทว่าหญิงสาวขยับตัวออกห่าง ทั้งยังสะบัดฝ่ามือตบลงไป
บนชีกหน้าของเขอย่างแรงอีกครั้ง

“นี่เจ้า...บังอาจ” เขาโกรธถึงขนาดพูดไม่ออกทีเดียว ลูกน้องที่นั่งโต๊ะเดียวกับ
เขาอีกสองคนลุกขึ้น

“นางขอให้เจ้าจ่ายค่าอาหารให้หรือก็เปล่า เจ้าเป็นเจ้าของที่นี่หรือก็เปล่า แล้ว
ทำไมเจ้าจะต้องทำตัวกักขฬะกับนางด้วย” เหยียนหว่านเอ๋อเอ่ยจบเขาก็ยื่นมือ
ออกมาชี้หน้า

“นี่ เจ้าอยากมีเรื่องกับข้าหรือ” พอเขาพูดจบเหยียนหว่านเอ๋อก็จับข้อมือ
เขาบิดไขว้ไปด้านหลัง โดยใช้ศิลปะป้องกันตัวที่หญิงสาวอุทิศหาไปร่ำเรียนมา

“นี่ เจ้าปล่อยข้านะ” เขาร้องลั่นเมื่อหญิงสาวบิดแขนแรงขึ้นอีก

“หาเรื่องคนอื่นไปทั่วอย่างเจ้านี้ไม่มีใครจับส่งทางการบ้างหรือไงนะ”
เหยียนหว่านเอ๋อมองไปยังลูกน้องเขาอีกสองคนที่ทำท่าจะเข้ามา แต่ก็หยุดลงจึงได้รู้
ว่าจ้าวเหยียนเจี๋ยเดินกลับมาแล้ว

“มีเรื่องอะไรกันหรือ” จ้าวเหยียนเจี๋ยเอ่ยถามเสียงเรียบ เหยียนหว่านเอ๋อ
ดันตัวเข้าคนที่ตนกำลังบิดแขนอยู่ออกไปอย่างแรงจนเขาล้มลง

“ข้าขออภัย ไม่คิดว่านางจะมากับท่าน ท่านจอมยุทธ์ ข้ามีธุระด่วนต้องไป
แล้ว” พูดจบทั้งสามก็วิ่งลลานออกไปทันที

“เปล่าหรือ” เหยียนหว่านเอ๋อเอ่ยแล้วมองหน้าจ้าวเหยียนเจี๋ย

“เจ้าเป็นนรยุทธ์ด้วยหรือ” จ้าวเหยียนเจี๋ยกระซิบถาม

“นั่นนะแค่ศิลปะป้องกันตัวเล็กๆ น้อยๆ นะ” หญิงสาวเอ่ย ทั้งยังหันไป
มองทั้งสามที่ดูเหมือนจะกลัวจ้าวเหยียนเจี๋ยเหลือเกินจนน่าสงสัย เพราะอะไรถึง

ต้องลนลานออกไปจากที่นั่นขนาดนั้น

ที่จริงแล้วทุกคนที่โรงเตี๊ยม ต่างก็รู้สึกได้ถึงรัศมีบางอย่างจากใบหน้าอันหนึ่งเฉยราบเรียบน่าเกรงขามนั้น บวกกับท่วงท่าการเดินเหินอันสง่างามและเบ้าหวีของเขา ก็รู้ว่าเขามีวรยุทธ์สูงและเป็นคนที่ไม่ควรจะต้องเย้ยที่สุด ยกเว้นหญิงสาวคนเดียวเพราะนางไม่เป็นวรยุทธ์ ทั้งยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่ดีพอ

เหยียนหว่านเอ๋อไม่สนใจคนรอบข้าง หญิงสาวก้มตัวลงเก็บเก้าอี้ที่ล้มขึ้นมา แต่เธอเห็นถุงเงินถุงใหญ่ใบหนึ่งร่วงอยู่จึงเก็บขึ้นมา คิดว่าน่าจะเป็นของของคนหนึ่งในกลุ่มคนเมื่อครู

“เสี่ยวเอ๋อ”

“ขอรับแม่นาง”

“นี่คืออาหารของคนพวกนี้น่าจะพอนะ” เหยียนหว่านเอ๋อล้วงเอาเงินออกมาวางให้เสี่ยวเอ๋อ

“ยิ่งกว่าพอขอรับแม่นาง”

“แม่นางเจ้าต้องเลี้ยงข้าวข้าวันนี้ ดูลิเจ้าเพิ่งจะได้ลากก้อนใหญ่ละครรตามทันตาเห็นเลยนะเนี่ย” เหยียนหว่านเอ๋อเอ่ยพร้อมยิ้มสดใสแล้ววางถุงเงินให้หญิงสาวนางนั้น ก่อนจะนั่งลงโต๊ะเดียวกัน

“เสี่ยวเอ๋อ เอาอาหารที่สั่งมาโต๊ะนี้เลยนะ”

“หว่านเอ๋อ เจ้าอย่าทำอะไรตามใจตัวเองสิ อย่ารบกวนแม่นางท่านนี้...” จ้าวเหยียนเจี๋ยเอ่ยไม่ทันจบ หญิงสาวนางนั้นก็เอ่ยสวนออกมาอย่างเต็มใจ

“ไม่...ข้าเต็มใจ เชิญ...เชิญท่านทั้งสอง ข้าต้องขอบคุณแม่นางท่านนี้ด้วยซ้ำขอบคุณจริงๆ”

“เรียกข้าว่าหว่านเอ๋อสิ ส่วนเขาชื่อเหยียนเจี๋ย เราสองคนกำลังจะเดินทางไปเมืองหลวง”

“ข้าชื่อถงชิว”

“พี่ถงชิว ท่านเดินทางคนเดียวหรือ”

“ใช่ ที่จริงข้ามาจากเมืองจูจีจะมาเยี่ยม่น้ำสาวที่กำลังป่วย เพราะรีบจึงมิได้รอสามที่เข้าไปเก็บของป่าบนภูเขา คิดว่าเขากลับมาข้าก็คงกลับถึงบ้านแล้วเช่นกัน

เลยตัดสินใจมาเพียงลำพัง” ขณะที่สนทนากันอยู่นั้น อาหารก็เริ่มทยอยออกมา ทั้งสามจึงกินอาหารเย็นด้วยกัน กระทั่งตอนที่กำลังจะแยกย้ายกันนั้น เขียนหวานเอ๋อก็สังเกตเห็นว่าถั่งชิวกำลังจะเดินออกไปด้านนอก

“พี่ถั่งชิวท่านไม่ค้างที่นี่หรือหรือ”

“ห้องพักเต็มแล้วข้าจะไปนอนที่คอกม้าล่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“แม่นาง เราเป็นแค่โรงเตี๊ยมเล็กๆ ห้องพักสองห้องสุดท้ายที่เหลือ ท่านจ่ายเอาไว้แล้ว ดังนั้นเราไม่มีห้องพักแล้วขอรับ” เสี่ยวเอ้อเอ้อย่างลำบากใจเมื่อเห็นเขียนหวานเอ๋อหันมาถาม

“สองห้องหรือ งั้นท่านใช้ห้องหนึ่ง ส่วนเราสองคนจะอยู่ห้องเดียวกัน” เขียนหวานเอ๋อเอ่ย เพราะไม่ทันคิดทำเอาถั่งชิวและจ้าวเขียนเจี้ยมองอย่างตกใจ

“เจ้าว่าอะไรนะ” จ้าวเขียนเจี้ยเอ่ยถามขึ้น

“จะดีหรือน้องหวานเอ๋อ” พอเห็นสีหน้าของทั้งคู่ เขียนหวานเอ๋อก็ถึงบางอ้อ

“ข้าหมายถึงเราเอ่อ เราสองคนเป็นคู่หมั้นกันอยู่แล้ว ดังนั้นไม่เป็นไรหรอก” เอ่ยพร้อมกับคล้องแขนจ้าวเขียนเจี้ย ถั่งชิวมองหน้าตากระอักกระอ่วนของฝ่ายชาย ออกแต่ไม่กล้าเอ่ยขัด นางอดอมยิ้มออกมาไม่ได้ แม้จะไม่เข้าใจความสัมพันธ์ของทั้งคู่นัก ทว่าก็รับรู้ได้ว่าท่ามกลางใบหน้าเฉยชาและเสียงขริมของจ้าวเขียนเจี้ยนั้น เขาพ่ายแพ้ต่อความสดใสน่ารักของเขียนหวานเอ๋อแล้ว คินั่นเองห้องพักอีกห้องจึงต้องแบ่งให้ถั่งชิวไป ภายในห้องของโรงเตี๊ยมเล็กๆ เขียนหวานเอ๋อแทบอยากจะกลืนคำพูดลงไป เพราะมันเล็กน้อยจริงๆ เติงยอนนแข็งแรงๆ นั้นมันเล็กจนแทบจะนอนได้คนเดียว ไม่มีฉากกั้นมีเพียงโต๊ะกับเก้าอี้วางอยู่กลางห้อง

“เจ้าเลือกเองนะอย่ามาบ่นทีหลังละกัน” จ้าวเขียนเจี้ยเอ่ยกลัวหัวเราะ

“ก็จะให้พี่ถั่งชิวที่เป็นหญิงสาวคนเดียวนอนคอกม้าได้ยังไงละ อีกอย่างถึงยังไงเราสองคนก็เดินทางด้วยกันอยู่แล้ว ดังนั้นนอนห้องเดียวกันจะเป็นไรไป คิดดูอีกทีจะให้ข้านอนแปลกที่คนเดียวในห้องข้าจะนอนได้ยังไง มันน่ากลัวนะ” จ้าวเขียนเจี้ยเกือบจะเอ่ยถามไปแล้วว่า ทั้งคู่เองก็เพิ่งจะรู้จักกันได้ไม่นาน ทำไมดูเหมือนเขียนหวานเอ๋อไวใจเขานัก นางถึงกับยอมค้างแรมในห้องเดียวกัน

“แม่นาง ข้าน้อยนำน้ำร้อน กับถั่งนํ้ามาให้ขอรับ” เสี่ยวเอ้อเอ๋ยจากด้านนอก ประตู จ้าวเหียนเจี้ยนเป็นคนที่ได้เดินออกมาเปิดประตู เมื่อดูแลให้เสี่ยวเอ้อนำข้าวของเข้ามาในห้องเสร็จเขาก็ออกไปอยู่ด้านนอกให้เหียนหว่านเอ้อได้อบน้ำ หลังอาบน้ำเสร็จทำให้หญิงสาวสบายตัวขึ้นมาก เป็นนานกว่าที่หญิงสาวจะรู้สึกว่าการอาบน้ำร้อนไม่กลับเข้ามาเสียที่จึงได้ออกไปตาม หญิงสาวเจอเขาที่คอกม้าและพบว่าเขากำลังเจรจาซื้อขายอยู่พอดีจึงได้เข้าไปดู

“ท่านจะซื้อม้าหรือ”

“ใช่ ข้าจำเป็นจะต้องกลับเข้าไปในเมืองหลวงให้เร็วที่สุด และหากเรามีความคิดว่าจะเดินทางได้เร็วขึ้น แต่วามันราคาค่อนข้างสูงทีเดียว”

“ทำไมละ เงินในถุงไม่พอจ่ายหรือ”

“มันจะหมดนะสิถ้าซื้อม้า”

“ไม่เห็นเป็นไรเลย เราไม่จำเป็นต้องใช้จ่ายอะไรนี้ท่านก็ซื้อม้าละกัน”

“แต่มันเป็นเงินที่เจ้าได้มา ข้า...”

“ไม่เป็นไรหรอกท่านก็อย่าคิดมากเลย ถึงแม้ว่าเราสองคนก็ยังต้องล้มหัวจมท้ายไปด้วยกันอยู่แล้ว เงินข้าก็เหมือนเงินท่านนั่นแหละ อีกอย่างข้าก็ใช้ไม่เป็นด้วย ดีไม่ดีโดนโกงไม่รู้ตัวอีก เก็บไว้ที่ท่านแทนดีกว่า ว่าแต่ท่านอาบน้ำแล้วหรือ”

เหียนหว่านเอ้อเอ๋ยเสียงดังหลังจากส่งถุงเงินให้เขา

“เจ้าอาบได้ข้าจะอาบไม่ได้เชียวหรือ เสียงดังทำไม” เขาค่อนข้างแปลกใจกับการหงุดหงิดของหญิงสาว

“เพลงของท่านจะโดนน้ำนะสิ มาเร็วเข้า” เหียนหว่านเอ้อจูงมือเจ้าหญิงเหียนเจี้ยนกลับไปห้อง โดยลืมไปว่าการถูกเนื้อต้องตัวที่นั่นแตกต่างจากโลกที่ตนอยู่มาก

“ถอดเสื้อของท่านออกเร็ว” หญิงสาวสังเกตเห็นที่ตัวเธอนั้นรีบค้นหาของในห่อผ้า ส่วนเจ้าหญิงเหียนเจี้ยนนั้นยังยืนนิ่ง ถึงเขาจะรู้ว่าหญิงสาวเป็นหมอ แต่ไม่ว่าจะยังไงเสียเขาก็เป็นบุรุษและนางคือสตรี ทั้งสองคนต่างคนต่างก็ยังมีได้ออกเรือน ดังนั้นการที่หญิงสาวบอกให้เขาถอดเสื้อออกแบบไม่คิดอะไรนั้นมันออกจะเกินไปจริงๆ

“มานั่งตรงนี่เร็ว ถ้าไม่รีบแปลท่านอาจจะอึกเสปได้นะ” เหียนหว่านเอ้อ

ยังคงเอ่ยต่อ นางเอาน้ำอุ่นที่ตักเอาไว้เพื่อทำแผลให้เขาโดยเฉพาะมาวางใกล้มือ เขาจำเป็นต้องทำตามทั้งที่ตอนนี้ภายในนั้นรู้สึกปั่นป่วนไปหมด ยิ่งตอนที่เหยียนหว่านเอ๋อก้มลงไปดูแผล ลมหายใจอุ่นๆ ของนางกระทบแผ่นหลังกว้าง ทำเอาเขาตัวแข็งทื่อไปเลย

“ท่านอย่าทำแบบนี้อีกนะ แผลของท่านค่อนข้างลึก จะปล่อยให้โดนน้ำไม่ได้ ถ้าจะอาบน้ำจริงๆ ให้ใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวแทนก็แล้วกัน เอละเสร็จแล้ว นี๊ยาแก้อักเสบจะทำให้แผลท่านหายเร็วขึ้น” เหยียนหว่านเอ๋อค้นยาออกมาส่งให้เขาสามเม็ด

“ขอบใจเจ้ามาก” เอ่ยพร้อมแล้วรีบสวมเสื้อเข้าไปทันที

“เจ้าไปนอนบนเตียงเถิด ข้าเพียงเอาเก้าอี้สองตัวมาวางต่อกันก็นอนได้แล้ว”

“ข้านี้ก็แล้วว่าท่านจะเป็นคนดี” เหยียนหว่านเอ๋อยิ้มหวานหยดให้เขา

“เอละข้าจะนอนแล้ว ท่านก็นอนพักซะนะ” เหยียนหว่านเอ๋อเดินไปที่เตียงนอน แล้วทิ้งตัวลงนอนอย่างเหนื่อยอ่อนไม่นานก็พลอยหลับไป จ้าวเหยียนเจียยังคงนั่งมองคนที่หลับสบายอยู่บนเตียงด้วยความรู้สึกหลากหลาย ตั้งแต่เจอกันมาจนกระทั่งตอนนี้ไม่มีเลยสักครั้งที่เหยียนหว่านเอ๋อจะถามว่าเขาเป็นใคร เหตุใดจึงถูกตามล่า แถมยังไว้วางใจติดตามมาเมื่อเขาเอ่ยว่าจะช่วยตามคนรู้จักคนนั้น เขายอมรับว่าการพบกันของทั้งสองนั้นไม่อาจจะหาคำมาอธิบายได้ หากไม่ใช่ว่าเขาเห็นกับตาตนเอง ทั้งยังสัมผัสถูกตัวหญิงสาว เขาเองก็ไม่ว่าจะเชื่อว่ามันคือเรื่องจริงเช่นกัน

รุ่งเช้าเมื่อเหยียนหว่านเอ๋อตื่นขึ้นมา ก็พบว่าจ้าวเหยียนเจียได้เก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้ว แต่เขากลับหายไปจากห้อง หญิงสาวรีบล้างหน้าล้างตาแล้วหยิบห่อสัมภาระเดินลงมาด้านล่าง

“พี่ถึงชีวิต”

“น้องหว่านเอ๋อเจ้าหลับสบายไหม”

“ข้านะเธอ หลับเป็นตายทั้งคืนเลย”

“เรือใกล้จะมาแล้วข้าว่าเราไปรอที่ท่าน่าจะดีกว่า” จ้าวเหยียนเจียเดินเข้ามาสมทบกับทั้งคู่

“แล้วท่านไม่ซื้อม้าแล้วหรือ”

“คงต้องไปซื้ออีกฝั่ง เพราะได้ยินมาว่าจะได้ราคาถูกกว่า”

“จริงหรือ”

“พวกท่านมองหาม้าอยู่หรือ ข้าว่าข้าน่าจะช่วยได้นะ เพราะท่านน่าจะของข้า รู้จักคนที่จะแนะนำมาให้พวกท่านได้ แถมยังจะได้ราคาถูกด้วย”

“จริงหรือคะพี่ถั่งชิว” เหมือนว่าเหยียนหว่านเอ๋จะเป็นดาวนำโชคจริงๆ เพราะตั้งแต่เจอกัน ทั้งคู่จะได้รับความช่วยเหลือตลอดทางก็ว่าได้

เมื่อข้ามฝั่งได้ถั่งชิวก็พาทั้งคู่ไปที่บ้านของถั่งฮั่ว นางสาวที่ป่วยอยู่ ที่นั่นเหยียนหว่านเอ๋ได้ลองตรวจดูและพบว่าถั่งฮั่วเป็นโรคไขข้อ ซึ่งเป็นเรื้อรังมานานปี จนแทบไม่มีทางรักษา ทำได้เพียงแต่ป้องกันและแนะนำเวลาอาการกำเริบเท่านั้น ทั้งคู่อยู่นานไม่ได้ ถั่งชิวจึงพาทั้งสองไปที่ตลาดเพื่อหาซื้อม้า และก็เป็นอย่างที่คิด เพราะม้าที่ได้มาเป็นม้าพันธุ์ดีทั้งยังซื้อได้ในราคาถูกมาก ทั้งสองล่าถั่งชิวเสร็จก็ต่างฝ่ายต่างแยกกันที่ตลาด เหยียนหว่านเอ๋อดั้นตาดั้นใจกับการมาตลาดไม่น้อย จึงขอจ้าวเหยียนเจี้ยนเดินชมตลาด ซึ่งเขาก็เอามาไปฝากไว้ที่โรงเตี๊ยมใกล้กับตลาด ก่อนจะพาเหยียนหว่านเอ๋เดินชมจนทั่วตลาด

“เหนื่อยหรือ” จ้าวเหยียนเจี้ยนเอ่ยถามเมื่อเห็นว่าหน้าผากหญิงสาวมีเหงื่อซึมออกมา

“เจ้ารอข้าอยู่นะข้าจะไปหาน้ำมาให้” เหยียนหว่านเอ๋พยักหน้ายิ้มๆ ทว่าเมื่อจ้าวเหยียนเจี้ยนกลับมา ก็ปรากฏว่าเหยียนหว่านเอ๋หายไปจากตรงนั้นแล้ว เขาใจหายวูบและมองหาไปรอบๆ ท่ามกลางชาวบ้านมากมายที่เดินอยู่รอบตลาดนั้น เขาทั้งร้อนใจทั้งเป็นห่วง พอคิดได้ว่านางไม่ได้อยู่แถวนี้เขาจึงออกตามหาทันที

ทางด้านเหยียนหว่านเอ๋นั้นเมื่อจ้าวเหยียนเจี้ยนเดินจากไปในตอนแรก หญิงสาวก็เห็นเด็กน้อยคนหนึ่งถือซาลาเปาเดินช้าๆ เหมือนที่กำลังมองหาอะไรบางอย่างจึงเดินตามไปดู เด็กน้อยคนนั้นมาถึงร้านขายปลาและวางเงินเอาไว้บนเตียงหลังจากที่เลือกปลาเสร็จ เหยียนหว่านเอ๋มองเห็นแม่ค้าคนนั้นหยิบเงินไปซ่อนใต้กองปลาตอนที่เด็กผลอ และบอกว่าเด็กยังไม่จ่าย เด็กคนนั้นจึงร้องไห้เมื่อโดนกล่าวหาว่าเป็นคนพดและขี้โกง

“ท่านนั้นแหละที่เป็นคนไปปดและขี้โกง” เหยียนหว่านเอ๋เอ่ยออกมา

ท่ามกลางคนที่มามุ่งดูเหตุการณ์

“แม่นางเจ้าจะมากล่าวหาข้าแบบนี้ไม่ได้นะ”

“หรือไม่จริง เด็กคนนี้ได้จ่ายเงินท่านไปแล้ว แต่ท่านทำไมจึงไม่ให้ปลากับเขาเล่า”

“เขาจ่ายข้าตอนไหนกัน ตั้งแต่เข้ามาข้ายังขายปลาไม่ได้เลยสักอี่เปะเดียว”

“นั่นหรือ ท่านบอกว่าตั้งแต่เข้ายังขายปลาไม่ได้เลยสักอี่เปะเดียวสินะ”

“ก็ใช่นะสิ” เมื่อได้ยินแม่ค้าขายปลาเอ่ยย้ำ เขยียนหัวนอ้อก็พลิกปลาตัวเมื่อครู่ขึ้น คนที่มุ่งดูต่างก็มองเห็นว่ามีเงินวางอยู่ หญิงสาวหยิบขึ้นมา

“เมื่อครู่ข้าเห็นท่านพลิกปลาตัวนี้แล้วเอาเงินซ่อนเอาไว้ หรือท่านจะปฏิเสธ”

แม่ค้าปลาถึงกับพูดไม่ออกได้แต่มองไปรอบๆ เมื่อผู้คนเริ่มเข้ามามุ่งดูเหตุการณ์

“เอ่อ แม่นางข้าคงจะมองไม่เห็นนะต้องขอภัยด้วย ข้าจะแถมปลาให้เขาเพื่อเป็นการขอโทษแล้วกันนะ” เมื่อเห็นว่าถูกจับได้แม่ค้าปลาจึงน้ำเสียงอ่อนลงและให้ปลาตัวใหญ่กับเด็กน้อยไป เมื่อจบเรื่องเขยียนหัวนอ้อนึกขึ้นได้ว่าจ้าวเขยียนเจียให้ตนรออยู่ที่เดิมจึงหันหลังกลับ ทว่าเธอชนเข้ากับแผงอกมันคงที่ยืนอยู่อย่างจัง

“เจ้าจะก่อเรื่องไปตลอดการเดินทางเลยใช่ไหม” เสียงของจ้าวเขยียนเจียเอ่ยขึ้น เขาเดินเข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี เขาร้อนใจมากตอนที่พบว่านางหายตัวไป กระทั่งเจอเขยียนหัวนอ้อที่กำลังปะทะคารมกับแม่ค้าอย่างใจเย็นที่นี้ ทั้งที่เขาเที่ยวตามหาตัวทั่วตลาดอย่างเป็นห่วง

“ท่านมาแล้วหรือข้ากำลังจะกลับไปพอดีเลย” เขยียนหัวนอ้อยิ้มแหยเมื่อรู้ว่าตัวตัวเองเป็นฝ่ายผิด ทว่าจ้าวเขยียนเจียกลับหันหลังและเดินหนี

“เดี๋ยวกอนลิ เจีย” เขยียนหัวนอ้อวิ่งตาม เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อได้ยินหญิงสาวเรียกเขาว่าเจียสั้นๆ

“ข้าขอโทษ ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว ข้าจะเชื่อฟังท่าน ท่านอย่าโกรธเลยนะ”

“เจ้าอยากจะทำอะไรก็เรื่องของเจ้าไม่เกี่ยวกับข้า”

“ท่านอย่าโกรธเลยนะ ข้าขอโทษข้าจะไม่ทำอีกแล้วนะ นะ นะ” เขยียนหัวนอ้อรื้อนร่นเมื่อเขาไม่ยอมหยุดเดินจึงได้ฉวยแขนของเขาเอาไว้

“ท่านจะให้ข้าทำยังงีละ เด็กคนนั้นโดนโกงนี่นา อีกอย่างข้าก็เข้าไปเห็นพอดี”
เหียนหวานเอ้อเอ่ย ทันไดนั้นเขาก็หยุดเดินแบบไม่มีสัญญาณทำให้หน้าผากของ
เหียนหวานเอ้อชนเข้ากับไหล่เขาเต็มๆ

“โอ้ย” จ้าวเหียนเจ็ยห้ามมือตัวเองไม่ให้ลูบหน้าผากที่แดงหลังจากชนเขา
เอาไว้ได้

“ช่วยคนนะเป็นเรื่องดี แต่เจ้าจะต้องห้อยหูฟัง บ้าง นี่ถ้าหากข้าหาเจ้าไม่เจอ
ละเจ้าจะทำเช่นไร”

“ข้าขอโทษ เอาเป็นว่าข้าจะไม่ทำให้ท่านเป็นห่วงอีก”

“เอาเถอะแล้วก็แล้วกันไป ขอเพียงเจ้ารับปากจะเชื่อฟังข้า”

“ข้ารับปาก” เอ่ยทันทีทันใดพร้อมรอยยิ้ม เขายังเห็นรอยยิ้มนั้นยิ่งหนักใจ
คล้ายสังหรณ์ใจว่าต่อแต่นี้ไปชีวิตเขาจะต้องยุ่งวุ่นวายแน่ ดูจากที่เมื่อครู่ตอนที่
เขาหานางไม่พบ เขาทั้งโกรธทั้งร้อนใจ แต่เมื่อเจอตัวการกลับพบว่าเขาโล่งอก
มากกว่าที่จะอยากลงโทษคนตรงหน้า

“เมื่อครู่เจ้าเรียกข้าว่ายังงีละ”

“แหกก็ชื่อสั้นๆ เรียกง่ายดีนี่นา ข้าเรียกเจ็ยเฉยๆ ไม่ได้หรือไง” เพราะคิดว่า
เขาโกรธ หญิงสาวจึงบ่นออกมาเบาๆ

“ข้าก็ยังไม่ได้ออกว่าไม่ได้นี่” เขาเอ่ยเสียงเรียบ นั้นหมายถึงอนุญาตนั่นเอง
ทำเอาหญิงสาวยิ้มแป้น

“ไปเถอะเราต้องออกเดินทางแล้ว” เหียนหวานเอ้อยิ้มเมื่อเขายื่นถุงน้ำ
ที่เขาเพิ่งไปเติมจนเต็มให้ และเดินตามเขาไปโดยดี

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เหียนหวานเอ้อได้ขี่ม้า ดังนั้นจึงรู้สึกตื่นตื้นตันอยู่
ไม่น้อย ผิดกับจ้าวเหียนเจ็ย เขาต้องสงบจิตใจไปตลอดทางเมื่อมีร่างนุ่มนวล
ทั้งยังหอมกรุ่นนึ่งเบียดอยู่ด้านหน้า บาดแผลของเขายังไม่หายสนิท เขาจึง
เพียงแค่ปล่อยให้ม้าวิ่งเหยาะๆ ไม่ได้ควบวิ่งเต็มเหยียดอย่างที่เขาสอบทำตอนที่
ขี่ม้า พวกเขาจึงเดินทางได้ไม่เร็วนัก กระทั่งบ่ายคล้อยทั้งสองจึงสามารถข้ามเขา
มาได้ เมื่อครู่ตอนที่อยู่บนเขาเหียนหวานเอ้อสามารถมองเห็นเมืองเล็กๆ อย่าง
ชัดเจน ทว่าทิศทางที่จ้าวเหียนเจ็ยพาขี่ม้าไปกลับเป็นคนละทิศทางกัน

“นี่ท่านไม่หิวหรือไง” เขียนหวานเอ๋อเอี้ยวตัวกลับมาถามเขา

“เจ้าหิวแล้วหรือ” จ้าวเขียนเจี้ยเอ๋อถามต่ายคงมองไปข้างหน้า

“เปล่าแต่เมื่อย”

“หน่ออีกสักนิดเถิดนะใกล้จะถึงลำธารแล้ว เราจะพักที่นั่น” จ้าวเขียนเจี้ยบังคับม้าอย่างชำนาญทั้งยังจดจ่อกับการมองไปรอบๆ เพื่อระแวดระวังภัย เพราะยิ่งเขาเข้าไปใกล้เมืองหลวงอันตรายที่รออยู่ก็ยิ่งมากเท่านั้น

“เราจะไม่พักโรงเตี๊ยมในเมืองเหมือนทุกครั้งเธอ”

“วันนี้เราจะไม่เข้าไปในเมือง”

“แล้วเราจะไปพักที่ไหนล่ะ”

“นอกเมืองมีลำธารเล็กๆ ตัดผ่าน สุดลำธารมีวัดร้างอยู่ ข้ากับคนของข้าเคยค้างแรมที่นั่น ข้าจะลองไปดูว่าเขายังมีอะไรเอาไว้หรือไม่” จ้าวเขียนเจี้ยเอ๋อ

“นี่ถ้าที่นี่มีโทรศัพท์คงดีนะ” เขียนหวานเอ๋อหัวเราะ

“เจ้าทำอะไรนะ”

“เปล่าหรืออก ว่าแต่ลำธารนี้น่าจะมีปลา เราก็นไปล่ากันดีไหม” เขียนหวานเอ๋อชวนเขาคุยเสียงเจื้อยแจ้ว โดยไม่ได้สนใจมองเลยว่าจ้าวเขียนเจี้ยนั้นกำลังสอตส่ายสายตาระวังภัยไปตลอดทาง

ไม่นานหลังจากนั้นทั้งสองก็เดินทางมาถึงวัดร้างที่จ้าวเขียนเจี้ยเอ๋อถึงเขายังเล่าให้ฟังด้วยว่าวัดร้างแห่งนี้เคยถูกพายุพัดจนหินถล่มลงมา ตัววัดเสียหายไปกว่าครึ่ง เมื่อเจ้าอาวาสเห็นว่ายากเกินจะบูรณะจึงได้พาพระลูกวัดย้ายไปพำนักยังวัดที่ชาวบ้านสร้างขึ้นใหม่ใกล้ๆ กับหมู่บ้านที่สันเขา

“ดูสิกลับจัง คงไม่มีผีพรอกนะ” เขียนหวานเอ๋อเอ๋อติดตลก ทว่าบรรยากาศโดยรอบก็ทำให้นึกถึงบ้านผีสิงอยู่เหมือนกัน

“เจ้ากลัวผีด้วยหรือ”

“กลัวสิ”

“เคยเห็นหรือไง”

“ไม่เคยแต่ก็ไม่ได้อยากจะเห็นหรือก ว่าแต่ตอนที่หินถล่มนั้นมีคนตายหรือเปล่า” เขียนหวานเอ๋ออดที่จะถามขึ้นมาไม่ได้

“ไม่รู้สิ ข้าไม่ได้เห็นกับตา” จ้าวเหียนเจียไม่ได้บอกไปว่ามีพระลูกวัดหลายรูปที่โดนหินทับไปพร้อมกับอาราม เนื่องจากหนีออกมาไม่ทัน ที่จริงเขาเพียงได้ยินมาเท่านั้นไม่ได้เห็นกับตาจึงไม่ถือว่าเขาโกหก

“เอาเถอะยังงี้ก็คงดีกว่านอนที่โล่งๆ” เหียนหวานเอ๋อเดินตามจ้าวเหียนเจียเข้าไปด้านใน

จากทางเข้าที่ดูน่ากลัวกลับพบว่าด้านในไม่ได้แย่อย่างที่คิด จากเดิมส่วนที่ควรจะเป็นห้องโถงใหญ่ของอาราม ตอนนั้นกลายเป็นห้องกว้างห้องหนึ่ง ทั้งยังโล่งและอากาศก็ยังถ่ายเทได้ดี โพรงหินที่ทับซ้อนกันนั้นมีช่องว่างมากมาย ด้านบนที่ควรจะเป็นหลังคาตอนนี้มีหินก้อนใหญ่กลิ้งลงมาทับจนกลายเป็นหลังคาหินแทน เมื่อเดินไปสำรวจดูโดยรอบแล้วไม่พบร่องรอยใดๆ จ้าวเหียนเจียจึงเดินกลับมาหาเหียนหวานเอ๋อ หญิงสาวนั่งลงบิดตัวไปมาเพื่อไล่ความปวดเมื่อยจากการขี่ม้า

“พบอะไรหรือไม่”

“ไม่มี อีกรั้งที่นี้ไม่มีคนเข้ามานานมากแล้ว ข้าจะไปจับปลา เจ้าบอกว่าอยากกินปลาแบบนี้ใช่ไหม”

“อืม” เหียนหวานเอ๋อรับท่อผ้ามาจากเขาแล้วเดินเข้าไปยังกองหญ้าแห้งมุมหนึ่งของห้อง ก่อนจะเริ่มรื้อค้นข้าวของ

“นั่นเจ้าทำอะไร”

“จะไปอาบน้ำ”

“เช่นนั้นเจ้าไปอาบน้ำก่อนข้าจะก่อกองไฟ”

“ไม่เอาหรอก หากมีคนผ่านมาตอนข้าอาบน้ำเล่า ไปพร้อมท่านนี้แหละ มีอะไรท่านจะได้ช่วยข้าทัน” เหียนหวานเอ๋อเอ่ย

“แต่...”

“หากท่านกล้าแอบดูข้าละก็...” เหียนหวานเอ๋อหันมามองเขาแล้วทำท่าเอานิ้วปาดคอ

“อย่าคิดว่าข้าทำไม่ได้นะ”

“...” จ้าวเหียนเจียได้แต่ถอนอกถอนใจกับหญิงสาวเสียจริงๆ เพราะดูเหมือนหญิงสาวจะไวใจเขาจนสนิทใจเลยทีเดียว เมื่อทั้งสองเดินมาถึงลำธาร

จ้าวเหียนเจียให้เหียนหว่านเอ๋อไปอาบน้ำอีกด้านที่มีหินก้อนใหญ่ยื่นออกมาจน
กั้นสายตาของเขาเพราะเขาเองก็ต้องจับปลาเช่นกัน

“นี่ ท่านเป็นคนเมืองหลวงโดยกำเนิดเลยหรือ” เหียนหว่านเอ๋อชวนเขา
คุยตอนอาบน้ำ

“ใช่” จ้าวเหียนเจียอดที่จะอมยิ้มไม่ได้ อย่างน้อยหญิงสาวก็ยังไม่ได้
ขาดการระวังเสียทีเดียว นางยังฉลาดที่จะชวนเขาคุยเพื่อให้มันใจว่าเขาไม่ได้ข้าม
ไปอีกฝั่งเพื่อแอบดูตน

“แล้วบ้านท่านนอกจากท่านยังมีคนอื่นหรือเปล่า เอ๊ะ ท่านแต่งงานหรือยัง
ในเมื่อคนที่นี่น่าจะแต่งงานกันตั้งแต่อายุยังน้อยนี่นา” เหียนหว่านเอ๋อนึกขึ้นได้

“ข้าเป็นทหารที่ใช้ชีวิตอยู่ในสนามรบซะส่วนใหญ่ ดังนั้นข้าจึงยังไม่แต่งงาน”
จ้าวเหียนเจียตอบ

“ท่านอายุเท่าไรกัน อย่าหาว่าข้าเสียมารยาทเลยนะ เราสองคนน่าจะรู้จัก
กันให้มากกว่านี้หน่อย” เหียนหว่านเอ๋อชวนเขาคุยไปเรื่อย

“ยี่สิบ”

“ยี่สิบ” เหียนหว่านเอ๋ออุทาน

“มีอะไรน่าตกใจกัน” จ้าวเหียนเจียชะงักเมื่อได้ยินน้ำเสียงประหลาดใจนั้น

“ท่านเพิ่งจะอายุยี่สิบก็ไปเป็นทหารแล้วหรือ” เหียนหว่านเอ๋อเอ่ยถาม
อย่างสงสัยระคนตกใจ

“ที่จริงข้าเริ่มออกสนามรบตั้งแต่อายุได้สิบห้าด้วยซ้ำ แล้วเจ้าเล่าอายุเท่าไร”
จ้าวเหียนเจียเอ่ยถามบ้างเขาเดาว่าหญิงสาวไม่น่าจะเกินสิบเจ็ดกระมัง และเขา
ก็เดาถูกเสียด้วย

“สิบเจ็ด” “ย่างสิบแปดแต่ก็สิบเจ็ดนั่นแหละ” หญิงสาวคิดในใจ

“ปักปิ่นแล้วสินะ” จ้าวเหียนเจียอมยิ้ม¹

¹ พิธีปักปิ่นของเด็กสาวที่อายุครบสิบห้า คือการประกาศว่าเด็กสาวได้เข้าสู่วัยออกเรือน
หรือบรรลุนิติภาวะ ส่วนเด็กผู้ชายจะเรียกว่าพิธีสวมหมวก แต่จะต่างกันที่เด็กชายจะต้อง
มีอายุครบยี่สิบปี

“ท่านว่าอะไรนะ” เขียยนหวานเอ๋อเอ๋ยถามขึ้นเพราะได้ยินไม่ชัด

“ข้าบอกว่าเจ้าควรจะขึ้นจากน้ำได้แล้ว อากาศเย็นเจ้าอาจจะเย็นไข้ได้”
จ้าวเขียยนเจี๋ยเอ๋ยพร้อมกับชูไม้ปลายแหลมที่ใช้แทนฉมวกขึ้นตรงปลายของไม้
มีปลาชะตาขาดตัวโตกำลังดิ้นไปมาอยู่

“ได้” เขียยนหวานเอ๋อรับคำแล้วค่อยๆ หลบไปแต่งตัว เพราะเดินทางมา
ทั้งวันหลังจากที่แช่น้ำไปนานพอสมควรก็รู้สึกสดชื่นขึ้น ทว่าจะแช่นานก็ไม่ได้เพราะ
น้ำค่อนข้างจะเย็น หญิงสาวจึงต้องฟังเขาเป็นอย่างดี มือค้ำนี้คือปลายงาที่แม้ว่าจะ
รสชาติจืดไปหน่อยแต่เขียยนหวานเอ๋อก็พบว่าตัวเองเจริญอาหารไม่น้อย ปลายงา
สามตัวขายหนุ่มกินไปเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ที่เหลือคนตัวเล็กกว่าฟาดเรียบ ทั้งยัง
บอกว่าเสียดายหากเหลือเอาไว้

จ้าวเขียยนเจี๋ยเก็บเศษอาหารออกไปฝังด้านนอก โดยให้เหตุผลว่ากลิ่น
ของมันอาจจะนำสัตว์น้อยใหญ่เข้ามา หญิงสาวพบว่าเขาทำอะไรรวดเร็วดีเหลือเกิน
ทั้งยังดูชำนาญไปหมด ในเวลาไม่นานเขาทั้งจับปลา ก่อไฟ ย่างปลา และยังออกไป
ตัดหญ้ามาให้ม้าทั้งยังพามันไปอาบน้ำเสร็จสรรพ

“นั่นอะไรนะสวยดี” เขียยนหวานเอ๋อเดินเข้ามานั่งลงข้างๆ กองไฟใกล้ๆ
ชายหนุ่ม

“อะไรหรือ” เขาเงยหน้าขึ้นมาจากการทำความสะอาดมิดสันในมือ เขาพบว่า
ป้ายหยกของเขาหล่นลงไปบนพื้นข้างๆ ไม่ไกลนัก

“สวยจัง ข้าเห็นมันหล่นลงจากตัวท่านนะ” เขียยนหวานเอ๋อพลิกป้ายหยก
จันทร์เสี้ยวสีม่วงไปมา

“มันคือหยกมังกรม่วง” จ้าวเขียยนเจี๋ยตอบ

“หยกมังกรม่วง นั่นสีนะมันถูกแกะลายมังกรนี้ดูท่าจะมีค่ามากนะ” เขียยน-
หวานเอ๋อมอบคืนให้เขา

“มันคือหยกที่พ่อของข้ามอบให้ตอนที่ข้าเกิดนะ”

“ดูท่าทางบ้านท่านคงจะรวยนะ ขนาดของรับขวัญยังแพงขนาดนี้ ว่าแต่พ่อ
กับแม่ท่านใจดีไหม”

“พ่อข้าเป็นคนเข้มงวดอยู่เหมือนกัน ส่วนแม่ของข้าตายไปตั้งแต่ข้ายังเด็ก

แม่ร้องเป็นคนเลี้ยงข้ามา”

“อ้าว ขอโทษด้วยนะ”

“ทำไมเจ้าต้องขอโทษ”

“ไม่รู้สิ ฉันเปลี่ยนคำถาม แม่เลี้ยงท่านใจดีไหม เพราะหากข้าไปเมืองหลวง แล้วหาหมอจางไม่เจอ เกิดข้าไปอยู่บ้านท่านข้าจะได้ทำตัวถูก”

“ข้าไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับพ่อและแม่เลี้ยง ข้ามีบ้านของตัวเอง” จ้าวเหียนเจียเอ่ย มือยังคงขัดทำความสะอาดมิดสันไปเรื่อยๆ

“จริงหรือ งั้นก็ดีสิ” เหียนหว่านเอ่ยหัวเราะ “ว่าแต่ข้าไปอยู่บ้านท่านได้ใช่ไหม”

“เจ้าอยู่นานได้ทราบที่ต้องการเลยละ” จ้าวเหียนเจียพยักหน้ารับ

“พูดแล้วห้ามคืนคำนะ ไม่ใช่ว่าพ่อเห็นข้ากินจุแล้วไล่กันทีหลังนะ” เหียนหว่านเอ่ยยื่นหน้ามาใกล้พร้อม กับหรีตามองเขา

“ข้าไม่ทำเช่นนั้นหรอก” ชายหนุ่มยิ้ม

“ให้มันแนแกะอะ” เหียนหว่านเอ่ยเอ่ยแล้วลุกขึ้นเดินไปยังอีกฝั่งของกองไฟ เพื่อเตรียมตัวเข้านอน

“ท่านมีพี่น้องไหมในเมื่อคนที่นิยมมีลูกมีหลานหลายคนนี่” แม้จะล้มตัวลงไปแล้ว ทว่าปากก็ยังคงเอ่ยชวนเขาคุย

“มีสิ ข้ามีพี่น้องผู้ชายห้าคน น้องสาวอีกเจ็ด”

“อะไรนะ” เสียงอุทานสั้นของเหียนหว่านเอ่ยพร้อมกับร่างบางที่ติดตัวขึ้นมา นั่ง ทำเอาจ้าวเหียนเจียอดที่จะหันไปมองไม่ได้

“แม่เลี้ยงท่านคนนี้ร้ายกาจจริงๆ คลอดลูกถึงสิบสองคนเลย”

“ข้าไม่ได้บอกว่านางคลอดคนเดียวสิบสองคน พวกเขทั้งหมดต่างก็เกิดจากสุหรินรองของพ่อข้า” จ้าวเหียนเจียเอ่ยเสียงเรียบ

“เดี๋ยวนะ พ่อของท่านมีเมียกี่คนกัน”

“ข้าไม่เคยนับจริงๆ ลึกครึ้ง”

“ให้ตายเถอะ ข้าลืมนึกว่าที่นิยมมีภรรยาหลายคน แต่ก็ไม่นึกว่าพ่อท่านจะหลายใจขนาดนั้น ลูกสิบสองคน เมียจะกี่คนกัน”

“ทำไมหรือ ที่แคว้นของเจ้าไม่เหมือนกันหรือ”

“ไม่เหมือนกันแน่นอน ที่บ้านของข้านิยมพวกผัวเดียวเมียเดียว อีกทั้งผู้หญิงมีสิทธิเทียบเท่ากับผู้ชายด้วย พวกเราออกไปทำงานนอกบ้าน กินเลี้ยง สวรรค์ตลอดจนหาเลี้ยงตัวเองอย่างอิสระไม่ต้องพึ่งพาผู้ชายอย่างคนที่นี่หรอก” เหยียนหวานเอ๋อเอ๋ยเสียงขึ้นจมูกอย่างไม่รู้ตัว จ้าวเหยียนเจี๋ยฟังแล้วเลิกคิ้วขึ้นสูง

“ไม่ต้องมามองข้าแบบนั้นหรอก ข้าเองก็เป็นหนึ่งในนั้น หากเป็นภรรยาคนเดียวไม่ได้ก็มีผู้อยู่คนเดียวไปเลยดีกว่า”

“ภรรยาหรือ”

“หมายถึงเมีย เอ่อ สุหยินนะ ข้ารู้ว่าคุณานิยมของแต่ละที่ไม่เหมือนกัน แต่ข้าจะไม่มีทางยอมให้คนที่ข้ารักไปมีคนอื่นหรอก หากเขายังอยากมีคนอื่นก็ต้องเลิกกับข้าเสียก่อน” เหยียนหวานเอ๋อเอ๋ยจริงจัง

“เจ้าหมายถึงเจ้าจะยอมให้เขาหย่าเจ้านะหรือ”

“ใช่”

“แต่การที่ผู้หญิงถูกสามีหย่านั้นมันออกจะเป็นเรื่องที่เสื่อมเสีย...”

“เสื่อมเสียแล้วไง อย่างมากก็ถูกผู้คนติฉินนินทา แต่หากต้องใช้ชีวิตแบบที่ต้องทุกข์ทรมานเพราะสามีมีเมียหลายคน ข้ายอมถูกคนติฉินนินทาเสียยิ่งดีกว่า” เหยียนหวานเอ๋อแป้กก่อนจะนอนลงไปบนพื้นหญ้าแห้งๆ

“หรือไม่ก็ต้องรักใคร่ไปเลย ง่ายดี” เสียงแผ่วยังบ่นพึมพำเบาๆ

ทว่าจ้าวเหยียนเจี๋ยก็ไต่ย่นชัดเจน แนวคิดแบบนี้เขาออกจะคาดไม่ถึง ทั้งยังไม่เคยได้ยินว่ามีแคว้นไหนในแถบนี้ที่มีแนวคิดหรือประเพณีดังเช่นที่หญิงสาวกล่าวมา แต่จะว่าไปแล้วทั้งกิริยาท่าทาง การพูดจาและการปฏิบัติตัวของหญิงสาว ที่ดูแตกต่างจากหญิงสาวแคว้นจ้าวหรือแคว้นไหนๆ ก็บ่งบอกอย่างเห็นได้ชัดอยู่แล้ว ว่านางมิใช่คนของที่นี่

รุ่งเช้าวันต่อมา จ้าวเหยียนเจี๋ยพาเหยียนหวานเอ๋อออกเดินทางแต่เช้าตรู่ ทั้งสองยังคงเดินทางลัดเลาะไปตามป่าเขาไม่ได้ใช้เส้นทางหลัก ระหว่างทางเขายังคงมองหาร่องรอยที่อาจจะเป็นของอู่อิงสงคนสนิทของเขา ทว่ายังคงไร้แว่ ในใจของเขาอดที่จะเป็นกังวลขึ้นมาไม่ได้เพราะเกรงว่าคนของตนจะเกิดเรื่องร้าย

มากกว่าดี หากเป็นยามปกติต้องส่งจะตามหาเขาเจอก่อนเสมอ และยังคงเดินทางได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นการที่เขาไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ เอาไว้เลยก็เป็นไปได้สองอย่างคือ อย่างแรก เขาอาจจะยังเดินทางมาไม่ถึงเพราะได้รับบาดเจ็บ จึงเกิดอุปสรรคในการเดินทางทำให้ล่าช้า หรืออย่างหลัง คือเกิดเรื่องร้ายกับเขา ชายหนุ่มได้แต่ภาวนาว่าให้เป็นอย่างแรกมากกว่า

แม้ว่าจะอันตรายไปสักหน่อย หากจะเข้าไปในเมืองซูเหยาเมืองเล็กๆ ที่เป็นทางผ่านเข้าเมืองหลวง ทว่าจ้าวเหียนเจียกลับไม่มีทางเลือก เพราะก่อนจะแยกย้ายกันกับจ้าวเหียนเว่ยที่ป้อมเจิ้งจิน ทั้งสองได้นัดพบกันที่เมืองนี้ อีกทั้งไม่ว่าจะอย่างไร การที่จะเดินทางต่อก็ต้องการเสบียงให้ทั้งคนและม้าที่เดินทางมาอย่างเหน็ดเหนื่อยทั้งวัน

“เจ้ารอข้าที่นั่นะ” จ้าวเหียนเจียเอ่ยเมื่อทั้งสองมาถึงโรงรับจำนำ

“ทำไมท่านมาที่โรงรับจำนำล่ะ” เหียนหว่านเอ๋อสงสัยหน้ามองป้ายหน้าร้านแล้วเอ่ยถาม

“เจ้าอ่านหนังสือได้” เขาเลिक้มองหญิงสาวตรงหน้า

“นี่ ลืมไปแล้วหรือไงว่าข้าไม่ใช่ผู้หญิงแคว้นจ้าว ที่ต้องอยู่กับเย้าเผ้ากับเรือนอย่างเดียวนะ” เหียนหว่านเอ๋อขมวดคิ้วไม่พอใจเล็กน้อย

“ข้าขอภัย”

“เรามาที่นี่ทำไม หรือว่าเงินของเราหมดแล้ว”

“ใช่ อย่างน้อยเราก็ต้องมีค่าเดินทาง เพราะเราต้องเดินทางอีกหลายวันกว่าจะถึงเมืองหลวง”

“แล้วท่านจะจำนำอะไร” เหียนหว่านเอ๋อเอ่ยถามด้วยความสงสัยเพราะเท่าที่เห็นบนตัวเขาก็มีเพียงมีดสั้นกับหยกที่แสนล้ำค่านั้น

“จำนำหยกนั้นไม่ได้นะ มันสวยดีน่าเสียดายออก ดูก็รู้ว่ามันเป็นของสำคัญที่พ่อท่านให้มา” เมื่อได้ยินหญิงสาวเอ่ยเช่นนั้น จ้าวเหียนเจียก็ตะเบาๆ ที่เลื้อยตำแหน่งที่เขาเก็บหยกมังกรม่วง

“ดูเหมือนเจ้าจะชอบมันมากนะ” จ้าวเหียนเจียยิ้มก่อนจะยกมีดสั้นขึ้นมามอง เขากำลังชั่งน้ำหนักกระหว่างของสองสิ่งว่าอย่างไรหนึ่มีความสำคัญมากกว่ากัน

แม้อาวุธจะสำคัญ ทว่าหยกมังกรม่วงจะเผยแพร่รอยของเขาทันทีที่มีคนจำได้ ดังนั้นมิดลันจึงเป็นตัวเลือกเดียวที่เขามี

“มิดลันนี่คงใช้ได้แม้ว่าจะเสี่ยงเพราะไม่มีอาวุธ แต่เราอาจจะสามารถหาซื้ออาวุธที่ถูๆๆ แทนหากว่าจำนำได้ราคาดี” เอ่ยไปแล้วเขาก็ให้ละอายนัก เพราะเขาไม่เคยเลยที่จะต้องมาลำบากเรื่องแบบนี้ ตลอดเวลาจะมีผู้ชิงส่งดูแลเรื่องนี้มาตลอด

“เอจี้” เขยียนหวานเอ๋อคันห่อผ้าแล้วล้วงบางอย่างออกมายื่นให้เขา

“ลูกดอกสามดอกมันปักอยู่ที่เป้ เอ้ยห่อผ้าข้าตอนเราตกลงจากสะพาน ส่วนอีกสี่ดอกข้าพ้อออกมาจากตัวท่านนะ” เขยียนหวานเอ๋อยัดลูกดอกทองคำลงบนฝ่ามือของจ้าวเขยียนเจี๋ย เขยียนหิงมองมันแล้วขมวดคิ้ว

“น่าจะได้กระมัง หรือว่าทองคำที่นี้จะไม่มีค่า ไม่นั้นนา ก็ตอนที่ข้าเอาออกมาเห็นฮูหยินพ้อคำท่านนั้นบอกว่ามันแลกเป็นเงินได้มากโขนี่” เขยียนหวานเอ๋อพึมพำหญิงสาวไม่รู้สักรึคิดว่าตอนนี้ จ้าวเขยียนเจี๋ยนั้นครุ่นคิดอะไรเมื่อมองเห็นลูกดอกเหล่านั้น แน่หนอนว่าเขาลืมไปเลยว่บนตัวเขามีลูกดอกพวกนี้ แต่ก็ไม่เคยเห็นมันแบบใกล้ๆ มาก่อน ลูกดอกทองคำที่ถูกสลักเสลาด้วยคำว่า ‘เพย’ ที่แปลว่าโอบยิบ อย่างพิถีพิถัน ทั้งยังทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ มีเพียงนักฆ่าจากพรรคกิเลนแดงเท่านั้นที่ใช้ เขาครุ่นคิดในใจ ผู้ใดกันที่มีกำลังทรัพย์มากพอที่จะจ่ายค่าจ้างแสนแพงให้กับพรรคกิเลนแดงเพื่อลอบปลงพระชนม์องค์รัชทายาท

“นี่ เป็นอะไรไป” เขยียนหวานเอ๋อเขย่าแขนเขาเบาๆ เมื่อเห็นเขาเหม่อ

“เจ้ารอตรงนี้นะ อ้อ...ใช้เพียงสองที่เหลือเจ้าเก็บเอาไว้ก่อน” จ้าวเขยียนเจี๋ยเดินหายเข้าไปด้านในโรงจำนำไม่นานก่อนจะเดินกลับมาพร้อมกับเงินจำนวนหนึ่ง หลังจากนั้นทั้งสองก็เข้าไปยังโรงเตี๊ยมขนาดกลาง จ้าวเขยียนเจี๋ยเลือกโรงเตี๊ยมขนาดกลางเพราะว่าไม่อยากจะทำให้เป็นที่สังเกต ทว่าเขากลับลืมไปว่าสาวน้อยที่เดินทางมากับเขานั้นสามารถดึงดูดผู้คนได้อย่างน่าประหลาด คราวนี้ชายหนุ่มเลือกที่พักสองห้อง เพราะถึงอย่างไรเขาก็ต้องคำนึงเรื่องที่พักสองยังไม่ได้ออกเรือนทั้งคู่ และหญิงสาวเองก็เหนื่อยจากการเดินทางเหลือเกิน จนไม่มีแรงมากเรื่องแล้วตอนนี้

ณ สถานที่ซึ่งจ้าวเหียนเว่ยกับจ้าวเหียนเจี้ยนนัดเจอกันนั้น เมื่อถึงจุดนัดพบเขากลับพบเพียงอุ้งมือเปล่า ไร้เงาของจ้าวเหียนเจี้ยน อีกทั้งอุ้งมือเปล่าเพียงเพื่อแจ้งข่าวและจะกลับไปตามหาจ้าวเหียนเจี้ยนอีกครั้ง ทว่าตัวเขาเองกลับหมดสติไปเพราะบาดแผลที่ไม่ได้รับการเยียวยาหลายวัน บวกกับที่ร่างกายอ่อนล้าจึงได้ล้มลงทันทีที่แจ้งข่าวเสร็จ แม้จะร้อนใจ แต่สิ่งที่จ้าวเหียนเว่ยทำได้ก็คือให้เหล่าองครักษ์จำนวนหนึ่งออกสืบหาข่าวตามเมืองต่างๆ ที่คิดว่าจ้าวเหียนเจี้ยนจะเดินทางผ่านเท่านั้น เพราะหากกระทำการใดเอิกเกริกก็จะเป็นการเผยเบาะแสให้กลุ่มคนที่ตามล่าหาตัวพบ

“ผ่านมาหลายวันแล้วนับตั้งแต่แยกกัน หากว่าไม่ได้บาดเจ็บหรือเกิดเรื่องไม่ดี น้องสามก็น่าจะมาถึงที่นี่แล้ว รอก่อน ข้าจะเข้าวังพร้อมน้องสาม”

“แต่ว่าองค์รัชทายาทพะย่ะค่ะ”

“ข้าเป็นต้นเหตุให้เขากลับมาที่เมืองหลวง ข้าต้องมั่นใจว่าเขาปลอดภัย” จ้าวเหียนเว่ยขมวดคิ้วอย่างเป็นกังวล ขณะเดียวกันนั้นจ้าวเหียนเจี้ยนคนที่ถูกกล่าวถึง ก็เพิ่งจะพาเหียนหวนเอ๋อมาลงยังชั้นสองของโรงเตี๊ยมเพื่อสั่งอาหาร

“ทำไมเมืองนี้คนเยอะนักล่ะ” เหียนหวนเอ๋อที่นั่งมองผู้คนผ่านระเบียงชั้นสองของโรงเตี๊ยมเอ่ยถามอย่างสงสัย

“ที่นี่เป็นเขตเมืองค้าขายที่เหล่าพ่อค้าต้องพักสินค้าเอาไว้ตรวจสอบก่อนส่งเข้าไปขายในเมืองหลวง ดังนั้นราคาจึงถูกกว่าสินค้าในเมืองหลวง พวกพ่อค้าแม่ค้าจึงนิยมมาซื้อสินค้าที่นี่เพื่อเอาไปขายต่ออย่างหลายๆ เมือง” จ้าวเหียนเจี้ยนอธิบายไปคร่าวๆ ขณะที่รินน้ำชาให้นาง

“หลังกินเสร็จ ข้าได้สั่งให้คนนำน้ำร้อนเข้าไปในห้องให้เจ้าแล้ว เจ้าเข้านอนแต่หัววันแล้วย่าออกมาข้างนอกเป็นอันขาด”

“ท่านจะไปไหนหรือ”

“ข้าต้องไปตามหาพี่ชายและคนของข้า เรานัดพบกันที่บ้านร้างใกล้กำแพงเมืองอีกด้านไม่ไกลจากที่นี่ เจ้ารออยู่ที่นั่นแล้วข้าจะกลับมารับ”

“ข้าไปกับท่านเลยไม่ได้หรือ”

“มันอันตรายเกินไปหากว่าข้าพาเจ้าไปแล้วเราถูกซ้อมโจมตี”

“งั้นก็ได้” นางเอ๋ย จ้าวเหียนเจียล้งเอาบางอย่างออกมาจากอกเสื้อ เขา
ยื่นให้เหียนหว่านเอ๋อ หญิงสาวขมวดคิ้วให้เขาเมื่อเห็นว่ามันคือหยกมังกรมวง

“นี่หมายความว่าอย่างไร”

“หากว่าข้าไม่กลับมาในสองชั่วยามเจ้ารีบไปเอาม้าและเดินทางไปทางเหนือ
ไม่ถึงวันเจ้าก็จะถึงเมืองหลวง”

“ท่านพูดเรื่องอะไรนะ”

“ฟังให้จบก่อน...เมื่อไปถึงเมืองหลวงให้ถามทางไปที่จวนแม่ทัพใหญ่ เจ้า
ถามหาพ่อบ้านหยวนเอาหยกนี้ให้เขาดูเขาจะช่วยเจ้าทุกอย่าง”

“แล้วท่านล่ะ”

“เหียนหว่านเอ๋อคนดี ฟังข้านะ ข้าไม่รู้ว่าเจ้าจะเจออะไรที่นั่น”

“งั้นก็อย่าไปสิ”

“ไม่ได้หรอก ข้าต้องไปดูให้แน่ใจว่าพี่ชายของข้าปลอดภัย”

“งั้นท่านก็กลับมาสิ ให้ข้าไปเองข้าซึ่งมาเป็นเสียที่ไหน ข้าจะรอท่านที่นี่”

“ข้ารู้แล้ว” จ้าวเหียนเจียล้งยิ้มและพยักหน้า

“ข้าจะกลับมา แต่รับปากข้าว่าเจ้าจะทำตามที่ข้าบอกหากว่าข้าไม่กลับมา”

เหียนหว่านเอ๋อพยักหน้าซ้ำๆ เมื่อเห็นว่าเขารอคำตอบอยู่

คืนนั้นจ้าวเหียนเจียออกจากโรงเตี๊ยมเงียบๆ เขาระโดดขึ้นไปบนหลังคา
อย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะวิ่งหายไปในความมืด ไม่นานก็มาถึงบ้านร้างที่นัดพบ
เขาส่งสัญญาณให้ราชองครักษ์รับรู้การมาถึงของเขา และเข้าไปด้านใน จ้าวเหียนเว่ย
ที่รอการมาถึงของเขาโล่งใจที่เห็นว่าเขาปลอดภัยดี

“ขอพระราชทานอภัยที่ทำให้ทรงกังวลพระทัยพะย่ะค่ะ”

“เจ้าอย่าพูดแบบนั้นเลย เห็นเจ้าปลอดภัยก็ดีแล้ว ตอนนี้ยิ่งสงเองก็รักษาตัว
ที่นี่ เขาอาการหนักเหมือนกัน ข้าให้คนตามหามาดูอาการแล้ว แต่เราคงต้องเร่ง
กลับไปยังเมืองหลวงให้เร็วที่สุด”

“หม่อมฉันเองก็คิดเช่นนั้น ดังนั้นเราจะต้องเดินทางตอนกลางดึกเพื่อให้
ออกจากเมืองได้โดยที่ไม่ให้ใครสังเกตเห็น”

“เรื่องนั้นกระหม่อมจะจัดการเองพะย่ะค่ะ จะมีขบวนสินค้ายาออกจาก

เมืองเพื่อไปยังเมืองหลวง คินนี้เราจะลอบเดินทางปะปนไปกับพวกเขาโดยที่ไม่มี
ใครสงสัยแน่นอน”

“อย่าชะล่าใจเกินไป เพราะว่ที่นี้ใกล้กับเมืองหลวง หากว่ามีอสังหารยังคง
รออยู่ก็อาจจะรอรระหว่างทางเข้าเมืองหลวง” จ้าวเหียนเจียเอ๋ยเตือน

“กระหม่อมรับทราบพะยะค่ะ”

“อิงสงอยู่ที่ไหนพะยะค่ะ”

“มาสิที่จะพาเจ้าไป” แม้ว่าภายนอกจะดูเหมือนว่าเป็นบ้านร้าง ทว่าเมื่อเดิน
ลึกเข้าไปยังกำแพงและกตหม่นรูปปั้นประตูที่ด้านหลังกำแพงจะดันเปิดออกด้านใน
เป็นห้องลับที่ถูกตกแต่งเอาไว้อย่างดีพร้อมกับอุปกรณ์ใช้สอยต่างๆ

“ท่านแม่ทัพ” ออิงสงแทบจะลุกขึ้นมาคุกเข่าทันทีที่เห็นว่าผู้ที่เข้ามาใหม่คือใคร

“เจ้าอย่าลุกขึ้นมา”

“ข้าน้อยสมควรตายที่ไม่ระวังปล่อยให้ท่านถูกลอบทำร้ายได้”

“ไม่หรอก เราต่างก็ผิดทั้งคู่ที่คิดว่าจะมีมือได้ เจ้าก็อย่าคิดอะไรมาเลย
พักรักษาตัวก่อนคินนี้เราจะออกเดินทางกัน”

“ข้าน้อยเห็นท่านถูกยิง”

“อืม ข้าได้รับการช่วยเหลือจากหม่อมมื่อดี คิดว่าอาการเจ้าก็น่าจะให้นาง
ดูให้ได้เช่นกัน”

“หม่อมหรือขอรับ หรือว่าแม่นางน้อยคนนั้น”

“เอาเถอะ เอาไว้ข้าจะให้เจ้าพบนางที่หลัง ตอนนี้เจ้าก็พักไปก่อนอย่าได้กังวล
เลย”

“องค์รัชทายาท หม่อมฉันยังต้องไปรับคนผู้หนึ่งก่อน แล้วจะกลับมา
โดยเร็วที่สุด” จ้าวเหียนเจียเอ๋ย

“ใครกัน เจ้ามีผู้ร่วมทางหรือ”

“พะยะค่ะ”

“ทำไมเจ้าจะต้องไปด้วยตนเอง ให้ราชของครักษ์ไปมิได้หรือ”

“มิได้พะยะค่ะ หม่อมฉันคงต้องไปด้วยตัวเอง”

“เอาเถอะ เจ้ารีบไปรีบมา ระวังตัวด้วย” ทว่าหลังจากที่จ้าวเหียนเจียเอ๋ยจบ

ก็มีมือสังหารจำนวนหนึ่งบุกเข้ามาเสียก่อน ทั้งหมดต่างก็ช่วยรับมือกับมือสังหารที่บุกเข้ามาอย่างไม่ขาดสาย ผ่านไปสักพักเหมือนว่าจำนวนของมือสังหารจะเริ่มมากขึ้นจนทำให้เสียเปรียบ ตอนนั้นแม้แต่คนเจ็บอย่างอู่อิงสงก็จะต้องออกมาารักขาด้วย

“ไม่ได้การแล้ว เราต้องออกไปจากที่นี่”

“นำเสด็จองค์รัชทายาทไปเร็วเข้า” เมื่อเหล่าราชวงศ์เริ่มเคลื่อนย้ายทำให้เกิดช่องโหว่ระหว่างอู่อิงสงกับจ้าวเหียนเจียที่ร้องอยู่ท้ายขบวน เป็นโอกาสให้มือยิงธนูมีจิ้งหะเล็งมาที่จ้าวเหียนเจีย

“เจียรระวัง” เสียงไล่ตะโกนดังลั่น เสียงนั้นดังขึ้นมาจากมุมหนึ่งของกำแพงที่เดียวกับที่จ้าวเหียนเจียใช้เข้ามาในบ้านร้าง ร่างบางบางวิ่งออกมาจากเงามืดและกางแขนสองข้างบังลูกดอกให้เขาจากด้านหลัง ลูกดอกสองลูกเสียบเข้าไปที่หน้าอกของเหียนหว่านเอ๋อ จนร่างบางเข้าไปด้านหลังเล็กน้อย

จ้าวเหียนเจียหันหลังกลับมา เขาสับสนและไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นว่าเป็นเหียนหว่านเอ๋อ เขาน่าจะรู้อยู่แล้วว่าหญิงสาวคนนี้ไม่ใช่คนที่อยู่เฉยๆ และนี่คงจะแอบตามเขามาแน่ๆ เขาไม่น่าพูดถึงบ้านร้างแห่งนี้เลย ร่างบางทรุดลงด้วยใบหน้าเหยเพราะความเจ็บปวด จ้าวเหียนเจียรับร่างบางไว้ก่อนที่หญิงสาวจะร่วงลงไปกองบนพื้น เขารีบพาหญิงสาวออกมาจากตรงนั้นทันที

“เข้ามาที่นี่ทำไม” เอ่ยพร้อมกับอุ้มร่างบางขึ้นไปบนรถม้าปล่อยให้เหล่าราชวงศ์รับมือกับมือสังหาร

“กลัวท่านไม่กลับไปนะสิตามได้”

“ไหนเจ้าบอกว่าเชื่อฟังข้า”

“ยังจะมาดุกกันอีก...” เอ่ยแล้วก็หมดสติไป จ้าวเหียนเจียที่อุ้มร่างบางอยู่รอดที่จะใจหายวับไม่ได้

“หรือว่าเป็นนางที่เจ้าบอกว่าจะไปรับ”

“พะยะค่ะ” ชายหนุ่มใช้กำลังภายในสกัดจุดเอาไว้เพื่อห้ามเลือด

“นางเป็นใครหรือ”

“นางเป็นผู้ร่วมเดินทางที่ช่วยชีวิตข้ามาก่อนหน้านี้นะพะยะค่ะ” จ้าวเหียนเจียตอบ เขากอดร่างบางเอาไว้ไม่ให้บาดเจ็บโดนกระแทกกระเทือน หลังจากช่วยปลด

ห่อลัมภาระออกจากหลังของหญิงสาวอย่างเบามือแล้ว จ้าวเหียนเจียก็ยังคงมีใบหน้าที่งวอลอย่างเห็นได้ชัด จนจ้าวเหียนเว่ยอดที่จะกังขาขึ้นมาไม่ได้ว่าหลายวันที่ผ่านมานั้นเกิดเรื่องอะไรกันแน่ ไยจึงทำให้จ้าวเหียนเจีย องค์ชายสามแห่งแคว้นจ้าวที่แสนเย็นชา ผู้มีฉายาปีศาจสงครามเปลี่ยนไปมากมายเช่นนั้น

“หวานเอ่อ เจ้าได้ยินไหม เจ้ามีสติหน่อย” เสียงทุ้มเรียกอยู่ไม่ห่างแถมรถม้ามาที่วิ่งไปเรื่อยๆ ก็เขย่าวางบางให้เจ็บระบมไปหมด

“หวานเอ่อ เจ้าตื่นมาหน่อยสิ”

“หนวกหูจริง คนจะนอน” เสียงคนตัวเล็กเอ่ยออกมาทั้งที่ยังหลับตาทำเอาชายหนุ่มทั้งสองที่อยู่บนรถม้าเดียวกันอดประหลาดใจไม่ได้

“เจ้ารู้สึกตัวแล้วหรือ”

“ข้าจะนอนหลับได้อย่างไร หากว่าท่านยังเอาแต่เรียกข้าแบบนี้ การนอนทำให้ไม่รู้สึกลึกไม่รู้หรือไง อีกอย่างข้าคงจะหลับลงหรือในเมื่อรถม้าของท่านนะโยกไปโยกมาขนาดนี้ เจ็บชะมัดเลย ทำไมข้าไม่หันหลังให้ลูกดอกปักบนลัมภาระนะโง่จริงๆ เลย”

“เอละ เจ้าอย่าออกแรงเลย อดทนอีกนิดเดียวก็จะถึงเมืองหลวงแล้วไม่ช้าเจ้าก็จะได้รับการรักษา”

“ถ้ารู้ว่าเจ็บแบบนี้ข้าไม่บังลูกดอกให้ท่านหรอก อย่างน้อยท่านโดนยิงข้าก็รักษาท่านได้ นี่ข้าโดนยิงข้ากลับต้องรอรับการรักษาในเมืองหลวง ไม่ยุติธรรมเลย” หญิงสาวหวานเอ่อพึดพุดอย่างโมโห

“เจ้าอย่าโมโหไปเลย ข้าขอโทษ อย่างยับยั้งตัวมากนะเลือดจะได้ออกน้อยลง”

“ถ้าท่านกล้าทิ้งข้าไว้คนเดียวอีกละก็ ข้าไม่ปล่อยท่านไว้แน่สาบานเลย เสียงใครอยู่ข้างๆ นะ” หญิงสาวหวานเอ่อยังคงเอ่ย

“พี่ชายของข้าที่ข้าเคยบอกไง”

“อ้อ บอกพี่ชายท่านด้วย ข้าหายดีก่อนค่อยทักทายนะ ตอนนี้อารมณ์ไม่ดี” หญิงสาวหวานเอ่อเอ่ยเสียงเบา แต่ไม่ยอมลืมตาขึ้นมามองใคร

“ได้ ข้าจะบอกเขาให้” บทสนทนาของทั้งคู่ทำเอาจ้าวเหียนเว่ยอดที่จะมองจ้าวเหียนเจียด้วยใบหน้าที่ประหลาดใจไม่ได้ ตั้งแต่เกิดมามีหรือจ้าวเหียนเจีย

จะยอมลงให้ใครง่าย ๆ ทว่าวันนี้จ้าวเหียนเว่ยเพิ่งจะได้ยินเป็นครั้งแรก เขาถึงกับยอมรับผิดทุกอย่างและยอมโอนอ่อนต่อหน้าหญิงสาวแปลกหน้านางนี้... ข้างหน้าสนใจยิ่งนัก

ขบวนรถม้าเร่งเดินทางเพราะมีคนจับ กระทั่งถึงเมืองหลวงและเหียนหวานอ๋อได้เข้าไปพำนักยังจวนแม่ทัพ ซึ่งอยู่ติดกับประตูลงด้านทิศใต้ ที่นี้รอบนอกจวนมีกำแพงสูงและเวรยามแน่นหนา จึงไม่ต้องกังวลเรื่องมีคนร้ายหมอลงจากในวังถูส่งตัวมายังจวน แม่ทัพหลายคนก็รู้จึงคิดว่าจ้าวเหียนเจียได้รับบาดเจ็บระหว่างที่กลับจากชายแดน ไม่เว้นแม้แต่องค์ฮ่องเต้ ไทเฮา และสองเฮา ทั้งสามพระองค์ต่างก็เล็ดจมายังตำหนักตะวันออก เพื่อสอบถามจากจ้าวเหียนเว่ย

“อย่าทรงกังวลพระทัยเลยพะย่ะค่ะ น้อยสามมิได้รับอันตรายใดๆ คนที่น้อยสามพามาด้วยต่างหากที่บาดเจ็บ ตอนนั้นหม่อมฉันยังถวายรายงานไม่ได้ เพราะน้อยสามเองก็ยังไม่พร้อมที่เข้าเฝ้า ทรงรอน้อยเถิดพะย่ะค่ะ หมอลงจากที่ส่งไปน่าจะกลับมาเร็วๆ นี้ หลังจากนั้นน้อยสามคงจะเข้ามาเฝ้าทั้งสามพระองค์”

“เอาเถอะ หากองค์รัชทายาทกล่าวเช่นนั้นเราก็รอน้อยแล้วกัน” จ้าวเหียนอ๋อฮ่องเต้แคว้นจ้าวองค์ปัจจุบันเอ่ย

“แล้วอาการของคนที่ยังคงช้ำสามพามาด้วยหนักหนามากหรือ ถึงกับเรียกตัวหมอลงไปคงจะอาการไม่น้อยกระมัง” เจิ้งซู่หลัน สองเฮาแคว้นจ้าวองค์ปัจจุบันเอ่ยถามบ้าง

“นั่นสิ แล้วเขาลำคัญขนาดต้องรอดูอาการด้วยตัวเองเชียวหรือ” จ้าวซูหนี่ผู้เป็นไทเฮาอดที่จะสงสัยไม่ได้

“หรือว่าจะเป็นอิงสง” จ้าวเหียนอ๋อลองเดา

“หามิได้พะย่ะค่ะ น้อยสามบอกกระหม่อมว่านางเป็นหมอที่เคยช่วยชีวิตเขาเอาไว้ และที่นางบาดเจ็บคราวนี้ก็เพราะว่านางเอาตัวเองบังลูกธนูให้น้อยสาม”

“เจ้าบอกว่านางเป็นหญิงหรือ” จ้าวเหียนอ๋อเลิกคิ้วขึ้นถาม

“พะย่ะค่ะ นางเป็นหญิงสาว”

“แปลก องค์ชายสามน่าจะเหวอจะเดินทางมากับหญิงสาว” จ้าวซูหนี่พึมพำ

“หากทรงคิดว่าเรื่องนั้นแปลกแล้ว ต้องทรงได้ยินบทสนทนาของทั้งสอง

พะยะค่ะ เพราะยิ่งฟังหม่อมฉันว่ายิ่งน่าสนใจ” จ้าวเหียนเว่ยอดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในรอม้า เขาเล่าเรื่องให้ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามฟังอย่างไม่ปิดบัง

“อย่าซักอย่าจะเจอหน้านางแล้วลึงค์รันทายาท นางเป็นเช่นไรบ้าง” จ้าวซูหนี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“นั่นสิ นางหน้าตาเป็นอย่างไรหรือ” จ้าวเหียนอ้อถาม

“จากมุมที่ลูกเห็นใบหน้านางหมดจดงดงามพะยะค่ะ นางมีคล้ายหญิงสามัญทั่วไป”

“จากมุมของเจ้าหรือ”

“ตลอดเวลาที่อยู่บนรถม้าห้องสามกอดนางเอาไว้ในอ้อมแขนตลอด เพราะเกรงว่าบาดแผลของนางจะกระทบกระเทือน ลูกจึงมองเห็นหน้านางไม่ถนัดนัก”

“อะไรนะ ลูกเจียนะหรือ” จ้าวซูหนี่เสียงสูง

“พะยะค่ะ นางยังบอกให้ห้องสามบอกหม่อมฉันว่าเอาไว้ให้นางหายดีก่อนค่อยหักท่าย เพราะตอนนั้นนางอารมณ์ไม่ดี”

“เจ้าจะบอกว่านางไม่รู้ว่าคุณของเราเป็นองค์ชายนั้นหรือ” เจิ้งฮู่หลันขมวดคิ้ว

“พะยะค่ะเสด็จแม่”

“ฉันก็น่าสนุกนะสิ เจ้าสามนะใครๆ ก็รู้ว่าเขาเย็นชาแค่ไหน ไม่ว่าจะถูกสาวบ้านไหนเห็นเขาเป็นต้องกลัวหวาด นี่พามาเองเลย นางจะต้องน่าสนใจแน่ๆ” จ้าวเหียนอ้อเอ่ยกลับหัวเราะ

“ฝ่าบาทเพคะ อย่าทรงตรัสแบบนี้ต่อหน้าธารกำนัลลึงค์เพคะ องค์ชายสามนะ ทั้งสง่างาม ทั้งองอาจสมชายชาติทหาร ที่ไม่ทรงอภิเษกก็เพราะว่ามีคึดติดพันนะเพคะ” เจิ้งฮู่หลันเอ่ยแก้

“ถ้าเจ้าว่าฉันนะ” จ้าวเหียนอ้อกระแอมกระไอ เพราะเขาทราบดีว่าเจิ้งฮู่หลันนั้นตั้งใจจะจับคู่ท่านหญิงหยินเลี้ยวเกี้ยวบุตรราชครู ซึ่งเป็นญาติห่างๆ ของนางให้ลงเอยกับจ้าวเหียนเจี้ยน ทว่าจ้าวเหียนเจี้ยนนั้นปฏิเสธมาตลอดและอ้างว่ายังไม่อยากแต่งงาน ทั้งที่เขาก็ผ่านพิธีสวมหมวกมาแล้ว หากเป็นองค์ชายพระองค์

อันฮ่องเต้สามารถถวายนอกิเงกให้เขาได้ ทว่ากับจ้าวเหียนเจีย องค์ชายสามผู้นี้
หลังจากที่รับชนะศึกสามแคว้นเขากลับขอพระราชทานรางวัลสองข้อ ซึ่งหนึ่งในนั้น
นั่นก็คือ...สิทธิ์ในการที่เขาจะสามารถเลือกขานาเอง